

RASÛLULLAH SEVGİSİ VE ALÂMETLERİ

Prof. Dr. Fadl İlâhî

Çeviren

M.Beşir Eryarsoy

GURABA YAYINLARI

ÇATAL ÇEŞME SOKAK DEFNE HAN No: 27 / 9

ÇAĞLOĞLU / İSTANBUL

TEL: (0212) 526 06 05

FAX: (0212) 522 49 98

guraba@hotmail.com

İçindekiler

ÖNSÖZ.....	4
1) Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Bütün Yaratılmışlardan Daha Çok Sevmenin Gereği	5
A- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Öz Canımızdan Daha Çok Sevmemizin Gereği	5
B- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Baba Ve Evlattan Daha Çok Sevmenin Gereği	5
C- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Eşten, Maldan Ve Bütün İnsanlardan Daha Çok Sevmenin Gereği	6
D- Yaratılmış Herhangi Bir Varlığı Nebi Sallallahu aleyhi vesellem'den Daha Çok Sevenlere Tehdit ..	6
2) Rasûlullah'ı Sevmenin Semereleri	6
A- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Sevmek İmanın Tadını Elde Etmenin Sebeplerindendir	7
B- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Seven Âhirette Onunla Birlikte Olacaktır.....	7
3) Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Sevmenin Alâmetleri	8
Birinci Alâmet	9
Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Görmeyi, Onun Sohbetinde Bulunmayı Çok Arzulamak Ve Bunlardan Mahrum Kalmayı Dünyada Her Ne Olursa Olsun Herhangi Bir Şeyi Kaybetmekten Daha Ağır Bilmek	9
1. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Allah Rasûlü İle Hicrette Arkadaşlık Yapacağını Öğrenince Sevincinden Ağlaması.....	9
2. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Yanlarına Gelişi Dolayısıyla Ensarın Sevinci	10
3. Ensarın Nebi Sallallahu aleyhi vesellem'in Arkadaşlığından Mahrum Kalmaktan Korkmaları	11
4. Bir Sahabinin Cennette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Görememekten Korkması.....	12
5. Rabia Radyallahu Anh'ın Cennette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem İle Arkadaş Olmayı İstemesi.....	13
6. Ensarın Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Koyun Ve Deve Sürülerine Tercih Etmeleri	13
7. Ömer El-Faruk'un Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'e Yakın Yerde Defnedilme Arzusu.....	14
8. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Ayrılma Vaktinin Yaklaştığını Anlayınca Ağlaması	15
9- Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Vefatından Sonra Hatırladığında Ağlaması.....	15
10. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'e Çabuk Kavuşma İsteği	15
İkinci Alâmet	16
Allah Rasûlü Uğruna Canı Ve Malı Feda Etmek	16
1. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Rasûl-i Ekrem Adına Korkarak Ağlaması.....	16
2. Mikdad b. El-Esved Radyallahu Anh'ın Çarpışma Alanında Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Yanında Durmaya Hazırlanması	17
3. Ensardan Onbir Kişinin Ve Talha Radyallahu Anh'ın Allah Rasûlü Uğruna Kendilerini Feda Etmeleri	18
4. Ebu Talha'nın Göğsünü Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Göğsüne Siper Etmesi	19
5. Ebu Dücane Radyallahu Anh'ın, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Önünde Kendisini Kalkan Yapması	19
6. Ensardan Birisinin Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Uğruna Kendisini Feda Ederek -Yanağı Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Ayağı Üzerindeyken- Ölmesi.....	20
7. Sa'd b. Er-Rabi Radyallahu Anh'ın, Ruhunu Teslim Ederken Bile Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Esenlik İçerisinde Olmasına Verdiği Önem	20
8- Ebu Katade Radyallahu Anh'ın Allah Rasûlü Bineğinden Düşmesin Diye Korumak Amacıyla Gece Boyunca Yanında Yürümesi	21
Üçüncü Alâmet.....	22
Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Emirlerine Uymak, Yasaklarından Kaçınmak	22
1. Ensardan Bir Kesimin, Rükû Halinde İken Ka'be'ye Doğru Dönmekte Ellerini Çabuk Tutmaları ..	22
2- Ashab-ı Kiram'ın Yolculukta Konakladıkları Vakit, Birbirlerinin Yanında Konaklama Emrini Yerine Getirmekte Acele Etmeleri	22
3- Ashab-ı Kiram'ın Evcil Eşeklerin Etlerinin Haram Kılındığını Bildiren Nidâyı İşitmeleri Üzerine Kazanlarda Kaynayan Etleri Dökmeleri.....	23
4- Şarabın Haramlığı İlan Edilince Medine Sokaklarında Akan Şaraplar.....	23

5- Ashab-ı Kiram'ın Rasûl-i Ekrem'in Emrini Yerine Getirmek İçin Düşman İle Ahidlerine Riâyet Etmeleri	24
6- Ashab-ı Kiram'ın Allah Rasûlünün Emrine Uyarak İpek Kullanmayışları.....	24
7- Ashab-ı Kiram Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Namazda Ayakkabılarını Çıkardığını Gördüklerinde, Namazda Oldukları Halde Ayakkabılarını Çıkarmaya Çalıştılar.....	25
8- Rasûl-i Ekrem'in Tehdidini Duyunca Bir Kadının Bileziklerini Çıkarıvermesi	26
9- Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Yol Kenarlarında Yürüme Emrini Uygulamak Üzere Hanımların Duvarlara Sürtünerek Yürümleri	26
Dördüncü Alâmet	27
Allah Rasûlünün Sünnetini Desteklemek Ve Şeriatini Korumak.....	27
1. Enes b. en-Nadr Radıyallahu Anh'ın Allah Yolunda Canları Feda Etmeye Çağırması Ve Bizzat Kendisinin Canını Feda Etmesi	27
2. Haram b. Milhân Radıyallahu Anh'ın Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Davetini Tebliğ Etmesi Sebebiyle Öldürülmekten Mutluluk Duyması.....	28
3- Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Vefatına Ve Zor Şartlara Rağmen Ebu Bekir Es-Sıddik'in Üsâme Ordusunu Göndermesi.....	29
4- Zor Şartlara Rağmen Ebu Bekir Es-Sıddik'in Zekât Vermeyenlerle Ve Mürtedlerle Savaşması	30
5- El-Berâ b. Mâlik'in Düşmanın İçinde Bulunduğu Bahçe Duvarından Kapıyı İçerden Açmak Maksudıyla Atılmasını İstemesi	31
6- Yermûk Savaşında Dörtüyz Müslümanın Ölmek Üzere Bey'atleşmeleri	31
7- ez-Zübeyr'in, İslam Ordusuna İçerden Kapısını Fethetmek Üzere Büyük Kalenin Burcuna Çıkması	31
8- en-Numan b. Mukarrin Radıyallahu Anh'ın, Allah'a Müslümanlara Zafer Vermekle, Birlikte Kendisine Şehadeti Nasip Etmesi İçin Yalvarması	32
9- Müslümanların Allah Yolunda Canlarını Feda Etme İhtiyakları	32
Sonuç.....	33
Kaynaklar	34

ÖNSÖZ

Şüphesiz hamd Allah'a mahsustur, O'na hamdeder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah'ın hidayet verdiğini kimse saptıramaz. Saptırdığını da kimse doğru yola iletemez. Şehadet ederim ki Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur, O bir ve tektir, O'nun ortağı yoktur ve yine şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve rasûlüdür. Allah'ın salât ve selamları, bereketleri, ona, aile halkına, ashabına ve ona uyanlara olsun.

İmdi, şüphesiz kişinin görevlerinden birisi de Rasûl-i Ekremi *Sallallahu aleyhi vesellem* bütün yaratılmışlardan daha çok sevmesidir. Bunun dünya hayatında ve âhirette pek büyük semereleri vardır. Fakat Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevdiğini iddia edenlerin birçoğu bu hususta aşırıya gidebilmekte, çoğu kimse de onu sevmenin anlamını oldukça daraltmaktadır.

Onu sevmenin ehemmiyeti, semereleri ve gerçek manası hakkında kendimi ve kardeşlerimi uyarmak; basiretlerinin açılmasına yardımcı olmak arzusu içinde -yüce Allah'ın yardımı ile- aşağıdaki sorulara cevap aramak ve bu konuya açıklık getirmek istedim:

1. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmenin hükmü nedir?
2. Dünya ve âhirette bu sevginin semereleri nelerdir?
3. Onu sevmenin alâmetleri nelerdir?
4. Ashab-ı Kiram'ın -Allah onlardan razı olsun- hayatında bu alâmetler nasıl zahir oluyordu?
5. Ve biz ne durumdayız?

Bu konuyu aşağıdaki şekilde üç bahis halinde ele aldım:

Birinci bahis: Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i bütün yaratılmışlardan daha çok sevmenin gerekliliği

İkinci bahis: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmenin semereleri.

Üçüncü bahis: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmenin alâmetleri.

Yüce Allah'ın lütfuyla daha önceden benim bu konuda Suud-i Arabistan Genel Güvenlik Bölümüne bağlı Dini İşler Dairesinde bir bültende konu ile ilgili yayınlamışlar gibi, bazı yayıncılar da o bültenden naklederek bunları yayınlamışlardı. Bundan dolayı tekrar onları gözden geçirmeyi uygun gördüm. Bunun sonucunda bazı hususları eklediğim gibi, bazı düzeltmeler de yaptım. Pek yüce ve kudreti sonsuz yüce Allah'tan benim bu amelimi rızasına nail olmak için ihlaslı kılmasını, bana ve bu bahsi okuyanlara hiçbir malın ve evladın fayda vermediği bir günde faydalı kılmasını, hepimize yüce zatının sevgisini ve Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in muhabbetini ihsan buyurmasını, sonsuz nimetlerin bulunduğu cennetlerde bizi de onunla birlikte nimetlendirmesini niyaz ederiz. Şüphesiz ki O herşeyi işitendir, duaları kabul buyurandır.

Yüce Allah Rasûlullah'a, onun aile halkına, ashabına ve ona uyanlara salât ve selâmlar buyursun, bereketler ihsan eylesin.

1) Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Bütün Yaratılmışlardan Daha Çok Sevmenin Gereği

Şüphesiz ki Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmek imandandır. Kulun Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i kendi öz canından, babasından, çocuklarından, aile halkından, malından ve bütün insanlardan daha çok sevmesi gerektiğine delil teşkil eden pekçok nas bulunmaktadır. Onu böyle sevmeyen bir kimse dünyada da âhirette kendisini Allah'ın cezasına maruz bırakmaktadır. İşte aşağıda kısmen geniş bir şekilde bu nasların bazılarını sözkonusu ediyoruz:

A- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Öz Canımızdan Daha Çok Sevmemizin Gereği

İmam Buhârî, Abdullah b. Hişam *Radyallahu anh*'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir: Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte idik. O sırada Ömer b. el-Hattab *Radyallahu anh*'ın elini tutmuştu. Ömer *Radyallahu anh* ona:

"Ey Allah'ın Rasûlü, şüphesiz ben seni kendi öz canım dışında, herşeyden daha çok seviyorum" dedi. Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

"Canım elinde olana yemin ederim ki, kendi öz nefsinden dahi beni çok sevmedikçe olmaz."

Bunun üzerine Ömer ona:

"Şu anda -Allah'a yemin ederim- seni öz canımdan dahi daha çok seviyorum." Bunun üzerine Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*:

"Şimdi oldu ey Ömer" diye buyurdu.^{1[1]}

Büyük ilim adamı Aynî, Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in: *"Nefsim elinde olana yemin ederim ki kendi öz canından bile daha çok sevmedikçe olmaz"* buyruğunu açıklarken: *"İmanın kâmil olmaz..."*^{2[2]} demektedir.

Yine Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in: *"Şimdi oldu ey Ömer"* buyruğunu: *"Yani imanın kemale erişti."*^{3[3]} diye açıklamaktadır.

"Nefsim elinde olana yemin ederim ki..." buyruğunda dikkati çeken bir husus da onun yemin etmesidir. O yemin etmese dahi bütün söylediklerinde doğru olduğuna göre ya yemin ederse durum ne olur? Çünkü yemin bilindiği gibi sözü pekiştirmeyi ifade eder.^{4[4]}

B- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Baba Ve Evlattan Daha Çok Sevmenin Gereği

İmam Buhârî, Ebu Hureyre *Radyallahu anh*'dan rivayet ettiğine göre Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

"Nefsim elinde olana yemin ederim ki, sizden herhangi bir kimse beni babasından ve çocuğundan daha çok sevmedikçe iman etmiş olamaz."^{5[5]}

Görüldüğü gibi; doğru sözlü ve doğru sözlü olduğu tasdik edilmiş bulunan, vahiy ile konuşan o yüce zatın (salât ve selam ona) hadiste görüldüğü gibi yemin etmektedir.

^{1[1]} Buhârî, Hadis no: 6632, XI, 523.

^{2[2]} Umdetu'l-Kârî, XXIII, 169

^{3[3]} Umdetu'l-Kârî, XXIII, 169

^{4[4]} Umdetu'l-Kârî, I, 143

^{5[5]} Buhârî, Hadis no: 14, I, 58

Acaba "anne" de "valid: baba" lafzının kapsamına girmekte midir? Hafız İbn Hacer bu soruya şu sözleri ile cevap vermektedir: "Eğer "vâlid: doğuran" lafzı ile çocuğu olanı kastediyorsa elbetteki geneldir yahutta iki zıttan birisini zikretmekle yetinilerek diğerini sözkonusu etmeye gerek olmadığı gibi, burada da onlardan birisinin anılması ile yetinilmiştir. Bu durumda sözü edilen, örnek olmak üzere anılmış ve bütün sevgili ve değerli varlıklar kastedilmiş olur. Sanki: "*Ve beni değerli bütün varlıklarımın daha çok sevmedikçe...*" demiş gibi olur."^{6[6]}

C- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Eşten, Maldan Ve Bütün İnsanlardan Daha Çok Sevmenin Gereği

İmam Muslim'in rivayetine göre Enes *Radyallahu anh* şöyle demiştir: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* buyurdu ki: "Kul beni eşinden, malından ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe iman etmiş olamaz."^{7[7]}

D- Yarattılmış Herhangi Bir Varlığı Nebi Sallallahu aleyhi vesellem'den Daha Çok Sevenlere Tehdit

Yüce Allah baba, evlat, kardeş, eş veya aşiretten herhangi birisini yahutta herhangi bir mal, ticaret ve meskenleri yüce Allah'tan, Rasûlünden ve onun yolunda cihad etmekten daha çok seven kimseleri ilahî ceza ile tehdit ederek şöyle buyurmaktadır:

"De ki: 'Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, soy ve sopunuz, elinize geçirdiğiniz mallar, durgunluğa uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden meskenler size Allah'tan, Rasûlünden ve onun yolundaki cihaddan daha sevgili ise, o halde Allah'ın emri gelinceye kadar bekleye durun. Allah fâsıklar topluluğuna yol göstericilik yapmaz." (et-Tevbe, 9/24)

Hafız İbn Kesîr âyeti tefsir ederken şunları söylemektedir: "Yani bu şeyleri eğer *"Allah'tan, Rasûlünden ve onun yolundaki cihaddan"* daha çok seviyor iseniz, onun başınıza getireceği cezayı ve ibretli intikamı *"bekleyedurun"* demektir."^{8[8]}

Mücahid ve el-Hasen -yüce Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun- yüce Allah'ın: *"Allah'ın emri gelinceye kadar"* buyruğunu: "Dünyada ya da âhirette onun cezasını (bekleyedurun) diye açıklamışlardır."^{9[9]}

Büyük ilim adamı Zemahşerî, âyetin tefsirinde: "Bu âyet-i kerime oldukça ağır hüküm ihtiva etmektedir. Ondan daha ağır hüküm ihtiva eden bir âyet göremezsiniz."^{10[10]} demektir.

İmam Kurtubî diyor ki: "Âyet-i kerimede Allah'ı ve Rasûlü sevmenin vücubuna delil vardır. Bu hususta hiçbir görüş ayrılığı yoktur. Ayrıca bu sevgi, sevilen herşeyden daha önce gelmelidir."^{11[11]}

2) Rasûlullah'ı Sevmenin Semereleri

^{6[6]} Fethu'l-Bârî, I, 59

^{7[7]} Muslim, Hadis no: 69, I, 67; hadisi aynı şekilde Hafız Ebu Ya'lâ, Müsned'inde de rivayet etmiş bulunmaktadır. (Bk. Hadis no: 3895, VII, 8)

^{8[8]} er-Rafî, Muhtasarı Tefsir-i İbn Kesîr, II, 324.

^{9[9]} Kurtubî, VIII, 95-96

^{10[10]} Keşşâf, II, 181

^{11[11]} Kurtubî, VIII, 95. Ayrıca bk. el-Cezairî, Eyseru't-Tefâsîr, II, 177

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in bizim sevgimize ihtiyacı olmadığını söylemeye gerek yoktur. Bizim onu sevmemiz, onun makamını yükseltmez, onu daha da yüceltmez. Sevmeyişimiz de onun makamını, şerefini alçaltmaz. Hem nasıl böyle olmasın ki? O alemlerin Rabbinin sevdiği.

Hatta bu kadar da değil. Aksine ona uyanı Allah sever ve günahlarını bağışlar. Yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah gafûrdur, rahîmdir." (Âl-i İmran, 3/31)

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in sevgisinden ancak onu sevenler yararlanır ve bu sayede böyle bir kimse dünya ve âhirette mutluluğu elde eder. Bu bağlamda bundan bir dereceye kadar tafsilatlı bir şekilde sözetmek uygun düşecektir.

A- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Sevmek İmanın Tadını Elde Etmenin Sebeplerindedir

Yüce Rabbimiz imanın tadını elde etmek için birtakım sebepler takdir buyurmuştur. Bunlardan birisi de Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i bütün yaratılmışlardan daha çok sevmektir. Buhârî ve Muslim'in Enes *Radyallahu anh*'dan rivayetlerine göre Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurmuştur:

"Üç husus vardır ki, bunlar kimde bulunursa imanın tadını alır: Allah'ı ve Rasûlünü onların dışındaki her bir şeyden daha çok sevmek, sevdiği kimseyi ancak Allah için sevmek ve ateşe atılmaktan hoşlanmadığı gibi tekrar küfre geri dönmekten hoşlanmamak."^{12[12]}

İlim adamlarının -Allah'ın rahmetleri üzerlerine olsun- açıkladığı gibi imanın tadının anlamı, itaatlerden lezzet almak, din uğrunda zorluklara katlanmak ve bunu dünyanın geçici menfaatlerine tercih etmek demektir.^{13[13]}

Bu ne güzel ve ne şerefli bir meyvedir! Allah'ım, bundan bizi mahrum buyurma, Kabul buyur, ey âlemlerin Rabbi!

B- Rasûlullah Sallallahu aleyhi vesellem'i Seven Âhirette Onunla Birlikte Olacaktır

Rasûl-i Ekrem'i -Rabbimizin salât ve selâmları üzerine- seven bir kimse, âhirette onunla birlikte olacaktır.

İmam Muslim'in rivayetine göre Enes b. Malik *Radyallahu anh* şöyle demiştir: Bir adam Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e gelerek:

"Ey Allah'ın Rasûlü kıyamet ne zamandır", diye sordu. Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*:

"Kıyamet için ne hazırladın ki?" diye sordu. Adam:

"Allah'ın ve Rasûlünün sevgisi", dedi. Peygamber:

"Şüphesiz ki sen sevdiğilerle beraber olacaksınız" diye buyurdu.

Enes *Radyallahu anh* dedi ki: Müslüman olduktan sonra, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in: "Şüphesiz ki sen sevdiğilerle beraber olacaksınız" sözünden dolayı sevindiğimiz kadar hiçbir şey sevinmedik.

Enes *Radyallahu anh* dedi ki: İşte ben Allah'ı, Rasûlünü, Ebu Bekr'i ve Ömer'i -Allah ikisinden de razı olsun- seviyorum. Her ne kadar onların amelleri gibi amelde bulunamadı isem de onlarla birlikte olacağımı ümit ediyorum."^{14[14]}

^{12[12]} Buhârî, Hadis no: 16, I, 60; Muslim, Hadis no: 43, I, 66, lafız Buhârî'ye ait.

^{13[13]} Bk. Nevevî şerhi, II, 13; Fethu'l-Bârî, I, 61

Buhârî ve Muslim'in rivayet ettikleri bir başka hadiste Abdullah b. Mesud *Radiyallahu anh* şunları söylemektedir: Bir adam Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e gelerek şöyle dedi: "Ey Allah'ın Rasûlü, bir topluluğu sevmekle birlikte onlar gibi ameller yapamayan kimse hakkında ne dersin?" Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*: "*Kişi sevdiği ile beraberdir.*" diye buyurdu.^{15[15]}

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in: "*Kişi sevdiği ile beraberdir*" sözünden kasıt, cennette onunla birlikte olacaktır.^{16[16]}

Allahu Ekber! Rasûl-i ekrem'i seven kimsenin mükafatı ne kadar üstün, ne kadar büyüktür!

3) Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i Sevmenin Alâmetleri

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmenin birtakım alâmetleri vardır. Bu ümmetin ilim adamları bunları sözkonusu etmişlerdir. Mesela Kadı İyad şunları söylemektedir: "Onun sünnetine destek olmak, şeriatini koruyup kollamak, o hayattayken huzurunda bulunmayı ve uğrunda canını ve malını vermeyi temenni etmek de onu sevmekten ileri gelir."^{17[17]}

Hafız İbn Hacer diyor ki: "Sözü geçen sevginin belirtilerinden birisi de kişiye şunun teklif edilmesidir: Eğer maksatlarından herhangi birisini elden kaçırmak yahutta Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i -eğer mümkün olsaydı- görmekten mahrum edilmek arasında birisini seçmesi istenir de o da mümkün olduğu takdirde onu görmekten mahrum kalmayı, maksatlarından herhangi birisinden mahrum kalmaktan daha ağır buluyorsa, sözü geçen onu daha çok seviyor demektir, değilse hayır. Bu hiç şüphesiz varlık ve yokluğa münhasır bir şey değildir. Bunun bir benzeri onun sünnetine destek vermek, şeriatini koruyup kollamak, ona muhalif olanların kökünü kazımak için de sözkonusudur. Bunun kapsamına iyiliği emredip, kötülükten alkoymak da girer."^{18[18]}

Büyük ilim adamı Aynî diyor ki: "Şunu bil ki, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmek, ona itaat etmeyi istemek ve ona muhalefeti terketmektir. Esasen bu da İslâmın farzlarındanır."^{19[19]}

İlim adamlarının sözünü ettikleri hususlardan şu sonuca varıyoruz: Aşağıdaki hususlar Rasûl-i Ekrem'i sevmenin alâmetleri arasındadır:

1. Onu görmeyi, onun sohbetinde bulunmayı çokça arzu etmek ve bunlardan mahrum olmayı, dünya hayatında bunların dışında her ne olursa olsun herhangi bir şeyi kaybetmekten daha ağır bir musibet görmek.
2. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* uğrunda canı ve malı feda etmek için tam hazırlıklı olmak.
3. Emirlerine uymak, yasaklarından sakınmak.
4. Sünnetine yardımcı olmak, şeriatini koruyup kollamak.

Her kimde bu alâmetler bulunursa, o Rasûl-i Ekrem'i sevmekten ötürü yüce Allah'a hamdetsin ve bu hususta kendisine sebat vermesini dilesin. Bunu büsbütün ya da kısmen kaybetmiş olan bir kimse ise yüce Allah'ın huzuruna selim kalp ile giden müstesnâ, hiçbir malın ve evladın fayda vermeyeceği günden önce kendisini hesaba çeksin. O günde insanların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmayacaktır. Sakın Allah'ı ve mü'minleri aldatabileceğini düşünmesin, öyle bir işe de kalkışmasın. Çünkü yüce Allah'ı aldatmaya çalışan bir kimse ancak kendisini aldatır.

^{14[14]} Muslim, Hadis no: 2639, IV, 2032-2033. Buna yakın bir hadisi de İmam Buhârî rivayet etmiş bulunmaktadır. Bk. Hadis no: 6167, X, 553

^{15[15]} Buhârî, Hadis no: 6169, X, 557; Muslim, Hadis no: 2640, IV, 2034, lafız Buhârî'ye ait

^{16[16]} Bk. Umdetu'l-Kârî, XXII, 197

^{17[17]} Nevevî şerhi, II, 16.

^{18[18]} Fethu'l-Bârî, I, 59.

^{19[19]} Umdetu'l-Kârî, I, 144.

"Allah'ı ve mü'minleri aldatmaya çalışırlar ama kendilerinden başkasını aldatamazlar da yine farkına varmazlar." (el-Bakara, 2/9)

Yüce Allah'ın yardımı ile ashab-ı kiramın Rasûl-i Ekrem Muhammed Mustafa'ya duydukları sevgiyi sözkonusu etmekle birlikte, bizim mevcut halimize de işaret ederek bu hususu sözkonusu edeceğim. Olur ki, yüce Allah bizim halimizi ıslah eder ve bizi doğru yola iletir. Herbir alâmeti yüce Allah'ın izniyle ayrı bir başlık altında ele alacağım:

Birinci Alâmet

Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Görmeyi, Onun Sohbetinde Bulunmayı Çok Arzulamak Ve Bunlardan Mahrum Kalmayı Dünyada Her Ne Olursa Olsun Herhangi Bir Şeyi Kaybetmekten Daha Ağır Bilmek

Bilindiği gibi kişinin temenni edip, sevebileceği en ileri şey, sevdiği kimseyi görmek ve onun sohbetinde bulunmak saadetine erişmektir. Rasûl-i Ekrem Muhammed Mustafa'yı (Allah'ın salât ve selâmları ona) seven bir kimse, hiç şüphesiz onu görmek için iştiaak duyar, onun sohbetinde bulunmayı arzu eder. Dünya ve âhirette onunla birlikte olmayı çok ister. Böyle bir mutluluğa erişmeyi büyük bir şevk ve ihtimam ile bekler. Eğer böyle bir mutluluk ile bütün dünya nimetleri arasında tercih yapması istenecek olsa, bu mutluluğa başka hiçbir şeyi tercih etmez. Onun onurlu yüzüne bakmakla şerefleneceği vakit sevinir, onun sohbetinde bulunmak saadeti ile sürur duyar. Onu görmekten ve arkadaşlığından mahrum edilmek korkusu onu üzer, ondan ayrılık onu ağlatır.

Aşağıda, dediğimiz hususların açıkça görüleceği şekilde, Allah Rasûlünü samimi olarak sevenlerin gözkamaştırıcı bazı tutumlarını kaydedeceğiz:

1. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Allah Rasûlü İle Hicrette Arkadaşlık Yapacağını Öğrenince Sevincinden Ağlaması

İmam Buhârî'nin rivayetine göre Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'in eşi Âişe *Radyallahu anha* dedi ki: Bir gün biz Ebu Bekir *Radyallahu anh*'in odasında öğle sıcaklığının başladığı bir sırada oturmakta iken birisi Ebu Bekir'e: İşte Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* başını sarmalamış olarak geliyor, dedi. O saat Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in bize geldiği bir vakit değildi.

Bunun üzerine Ebu Bekir dedi ki: Anam, babam ona feda olsun! Allah'a yemin ederim, bu saatte mutlaka önemli bir iş için gelmiş olmalıdır.

(Âişe *Radyallahu anha* devamla) dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* geldi, izin istedi, Ebu Bekir ona izin verdi, o da içeri girdi. Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*, Ebu Bekir'e: "*Yanımda kim varsa dışarı çıkar*" diye buyurdu. Ebu Bekir: Yanımda olanlar -babam sana feda olsun- senin aile halkındır, ey Allah'ın Rasûlü, dedi.

Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*: "*Hicret için bana izin verildi*" diye buyurdu. Bunun üzerine Ebu Bekir sordu: Babam sana feda olsun! Ben de seninle birlikte olacak mıyım? Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* Evet dedi.^{20[20]}

Ebu Bekir es-Sıddîk bu yolculuğu kuşatacak korku ve tehlikeleri bilmeyen birisi değildi. Fakat bu durum onun sevgili dostu Rasûl-i Ekrem ile birlikte arkadaşlık arzusunu etkilemedi

^{20[20]} Buhârî, Hadis no: 3905, VII, 231

ya da azaltmadı. Allah Rasûlü kendisine isteğinin olumlu karşılandığını bildirince, böyle bir mutluluğa nâil olmanın sevinciyle ağlamaya başladı.
Hafız İbn Hacer dedi ki: "İbn İshak rivayetinde şunu da ilave etmektedir: Âişe *Radyallahu anhâ* dedi ki: Ebu Bekir'in ağladığını gördüm. Ben ise kimsenin sevinçten ağlayacağını o zamana kadar bilmiyordum."^{21[21]}

2. Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Yanlarına Gelişi Dolayısıyla Ensarın Sevinci

Ensar-ı Kiram, sevgili Rasûl-i Ekrem'in yurtlarına hicret ettiğini işittiler. Bu sebeple onu karşılama şevkini duydular. Sünnet ve sîret kitapları, onların Allah Rasûlünü karşılama şevklerini ve kendilerinin yanına varmaktan dolayı duydukları sevinci tasvir eden ifadeleri bize kadar saklamış bulunuyor. Mesela, İmam Buhârî bize Urve b. ez-Zübeyr *Radyallahu anh'dan* onların Rasûl-i Ekrem'i el-Harre denilen yerde nasıl beklediklerini rivayet etmektedir. Onun rivayetinde şu ifadeler yer alır:

"Medine'de müslümanlar Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in Mekke'den çıktığını işittiler. O bakımdan her sabah Harre denilen yere çıkıyorlar ve öğle sıcağı onları geri dönmek zorunda bırakıncaya kadar onu bekliyorlardı. Bir gün uzunca bekleştikten sonra geri döndüler. Evlerine vardıklarında yahudilerden bir adam, yahudi kalelerinden birisi üzerinde bir hususa bakmak üzere çıkmıştı. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i ve ashabını beyaz elbiseleriyle -ve bazen serabın onların görülmesini engelleyerek- gelmekte olduklarını gördü. Yahudi sesi çıkabildiği kadar bağırmaktan kendisini alıkoyamadı: Ey araplar topluluğu! İşte sizin beklediğiniz, şan ve şerefimiz(e sebep) geliyor.

Müslümanlar hemen silahlarına koşuştular. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i Harre'nin sırtlarında karşıladılar. Onlarla sağ tarafa doğru yöneldi ve nihayet onlarla Amr b. Avf oğulları diyarında konakladı."^{22[22]}

Allahuekber! O sevgili Rasûlü karşılamaya ne kadar da şevkli, istekli idiler! Her sabah Harre'ye onun gelişini bekleyerek çıkıyorlar ve güneşin sıcağı şiddetleninceye kadar orada oturduktan sonra evlerine geri dönüyorlardı.

İbn Sa'd'ın zikrettiği rivayette şöyle denilmektedir: "Güneş onları yaktı mı evlerine geri dönerlerdi."^{23[23]}

Hakim'in rivayetinde: "Öğle sıcağı kendilerini rahatsız edinceye kadar onu bekliyorlardı" demektedir."^{24[24]}

Yine İmam Buhârî, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in Ensar tarafından Medine'de nasıl karşılandığını anlatmaktadır. Enes *Radyallahu anh'dan* şöyle dediğini rivayet ediyor: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* Harre'nin yan tarafında konakladı. Sonra ensara haber gönderdi, onlar da Allah'ın Peygamberi ile Ebu Bekir'in yanına geldiler. Onlara selam verdiler ve: "İkiniz de emniyet içerisinde ve size itaat edilenler olarak bineklerinize bininiz."

Bunun üzerine Allah'ın Peygamberi ve Ebu Bekir bineklerine bindi, silahlılar etraflarını kuşattı. Medine'de: Allah'ın Peygamberi geldi, Allah'ın Peygamberi geldi denildi. Buldukları yerden bakıp: "Allah'ın Peygamberi geldi" diyorlardı. O da Ebu Eyyub *Radyallahu anh*'in evine yakın bir yerde konaklayıncaya kadar yoluna devam etti."^{25[25]}

İmam Ahmed'in, bize Enes *Radyallahu anh'dan* rivayet ettiğine göre Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile Ebu Bekir es-Siddik *Radyallahu anh*'i karşılayanlar, ensardan beşyüz

^{21[21]} Fethu'l-Bârî, VII, 235; Ayrıca bk. İbn Hişam, es-Siyretu'n-Nebeviyye, II, 93

^{22[22]} Buhârî, Hadis no: 3906, VII, 239

^{23[23]} et-Tabakatu'l-Kübra, I, 233

^{24[24]} el-Müstedrek, III, 11

^{25[25]} Buhârî, Hadis no: 3911, VII, 250

kadar kişi idiler. Onların yanına varınca ensar: *"İkiniz de emniyet altında ve size itaat edilenler olarak yürüyünüz"* dediler.^{26[26]}

Aynı şekilde yine İmam Ahmed Medine halkının şerefli Rasûlünü nasıl karşıladıklarını Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anh*'in anlatımıyla şöylece nakletmektedir:

"Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* -ben de onunla birlikte- devam ettik. Nihayet Medine'ye geldik. İnsanlar onu karşıladı. Yola ve damlara çıktılar. Hizmetçiler ve çocuklar yolda hızlıca koşarak: "Allahuekber! Rasûlullah geldi! Muhammed geldi!" diyorlardı. (Ebu Bekir *Radyallahu anh*) dedi ki: Herkes Allah Rasûlü hangilerine misafir olacak diye birbirleriyle çekişiyorlardı...^{27[27]}

Enes b. Malik *Radyallahu anh* bu mübarek günde gördüklerini şu sözleriyle dile getirmektedir: "Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile Ebu Bekir'in Medine'ye girdikleri günden daha nurlu ve daha güzel hiçbir gün asla görmedim."^{28[28]}

el-Berâ b. Âzib *Radyallahu anh* da Medinelilerin Rasûl-i Ekrem'in yanlarına gelişleri dolayısıyla duydukları sevinci şöylece dile getirmektedir:

"Medinelilerin Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* dolayısıyla duydukları sevinci başka hiçbir sebep dolayısıyla duyduklarını görmedim."^{29[29]}

3. Ensarın Nebi Sallallahu aleyhi vesellem'in Arkadaşlığından Mahrum Kalmaktan Korkmaları

Yüce Allah ensarı Allah Rasûlüne kendi yurtlarında sahabi olmakla şerefleştirdikten sonra, bu pek büyük nimet ve pek üstün şereften mahrum kalırlar korkusuyla onu çokça sakınır ve esirgerlerdi. Buna delillerden birisi de İmam Muslim'in Ebu Hureyre *Radyallahu anh*'dan Mekke'nin fethini zikrederken şöyle dediğine dair rivayetidir: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* yoluna devam etti ve nihayet Mekke'ye vardı. ez-Zübeyr *Radyallahu anh*'i iki cenahtan birisine kumandan olarak gönderdi. Halid *Radyallahu anh*'i da diğer cenaha kumandan gönderdi. Ebu Ubeyde *Radyallahu anh*'i ise zırhlı olmayan birliğin kumandanı olarak göndermişti. Vadinin iç tarafından ilerlediler. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* de bir birlikteydi.

(Ebu Hureyre devamla) dedi ki: Baktı ve beni gördü. Ebu Hureyre, dedi. Ben: Buyur ey Allah'ın Rasûlü dedim. Peygamber: *"Bana ensardan olmayan kimse gelmesin"* dedi. Sonra da: *"Safa'da sizinle görüşmek üzere (geliniz)"* diye buyurdu

(Ebu Hureyre devamla) dedi ki: Biz de yola koyulduk. Bizden herhangi bir kimse birisini öldürmek isterse mutlaka öldürürdü. Onlardan hiçbir kimse bize karşı hiçbir şey yapamazdı.^{30[30]} (Ebu Hureyre) dedi ki: Ebu Süfyan gelip: Ey Allah'ın Rasûlü Kureyşlilerin bütün yeşillikleri^{31[31]} mübah görüldü. Artık bugünden sonra Kureyş olmayacaktır.

Daha sonra: *"Kim bir Kureyşlinin evine girerse o emniyet altındadır"* dedi.

Ensar dedi ki: Artık Rasûlullah kendi şehrine rağbet edecek ve kendi aşiretine şefkat ve merhamette bulunacaktır.

Ebu Hureyre *Radyallahu anh* dedi ki: Derken vahiy geldi. Vahiy gelmesi sona erince Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*: *"Ey ensar topluluğu"* diye buyurdu. Onlar: Buyur, ey

^{26[26]} Bk. el-Fethu'r-Rabbânî li Tertibi Müsnedi'l-İmam Ahmed b. Hanbel, Hadis no: 155, XX, 291, Hadisi İmam Buhârî'de et-Tarihu's-Sağir'de rivayet etmiştir. (Bk. Fethu'l-Bârî, VII, 250) Şeyh Ahmed el-Benna, İmam Ahmed'in naklettiği rivayetin senedinin sahih olduğunu belirtmektedir. (Bk. Bulûğu'l-Emânî, XX, 292)

^{27[27]} Müsned, Hadis no: 3, I, 155; Şeyh Ahmed Muhammed Şakir senedinin sahih olduğunu belirtmektedir. (Bk. Müsned, I, 154'teki not)

^{28[28]} Hadisi İmam Ahmed rivayet etmiştir. Bk. el-Fethu'r-Rabbânî, Hadis no: 152, XX, 290

^{29[29]} Bk. Buhârî, Hadis no: 3925, VII, 260

^{30[30]} Yani kimse kendisini savunmuyordu bile. (Nevevi şerhi, XII, 127)

^{31[31]} Öldürülmekle Kureyş'in kökü kazındı ve onlar yok edildiler, demek istiyor. Burada "onların yeşilleri"nden kasıt, cemaatleridir. (Bk. Aynı yer)

Allah'ın Rasûlü, dediler. Peygamber: "*Artık bu adam kendi şehrine rağbet edecektir*" dediniz. Ensar: Evet böyle oldu, dediler.

Peygamber buyurdu ki: "*Asla! Şüphesiz ki ben Allah'ın kulu ve Rasûlüyüm. Allah'a ve sizin diyarınıza hicret ettim. (Benim için) hayat sizin hayatınız, ölüm de sizin ölümünüzdür.*"

Ağlayarak ve şöyle diyerek ona yöneldiler: Allah'a yemin ederiz. Söylediğimiz o sözleri sadece Allah'ı ve Rasûlünü kaybetmek istemeyişimizden dolayı söyledik.

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: "*Gerçekten Allah da, Rasûlü de sizin doğru söylediğinizi biliyor ve sizin mazeretinizi kabul ediyor.*"^{32[32]}

İmam Nevevî hadisi açıklarken şunları söylemektedir: "Onlar Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'in Mekkelilere karşı şefkatini ve onları öldürmekten uzak kalmasını görünce, artık onun tekrar Mekte'de kalacağını ve sürekli orada ikamet edeceğini, yanlarından ayrılıp Medine'yi terkedeceğini sandılar. Bu ise onlara çok ağır geldi. Yüce Allah Peygamberine vahyetti, O da bu hususu onlara bildirdi ve onlara şu anlamdaki sözler söyledi:

"Ben, Allah için ve sizin diyarınıza orayı vatan edinmek için hicret ettim. Yüce Allah için yaptığım hicretimden geri dönmeyeceğim ve orayı terketmeyeceğim. Aksine ben sizinle birlikte kalacağım. Hayatım sizin hayatınız, ölümüm sizin ölümünüzdür. Yani ben ancak sizin yanınızda yaşayacağım ve ancak sizin yanınızda öleceğim."

Allah Rasûlü onlara bu sözleri söyleyince ağladılar, özür dilediler ve: Allah'a yemin olsun ki biz, az önceki sözlerimizi sadece sana olan düşkünlüğümüz, senin arkadaşlığını arzulayışımız ve senden faydalanalım, senin bereketinden yararlanalım, bizi dosdoğru yola iletisin diye ve yanımızda kalmayı sürdürmen için söyledik. Çünkü yüce Allah: "*Ve şüphesiz ki sen dosdoğru yola iletirsin.*" (eş-Şura, 42/52) diye buyurmuştur.

İşte onların: "Bizim söylediğimiz sözler sadece seni sakındığımız ve esirgediğimizdendi" şeklindeki sözlerinin anlamı budur. Yani bizler senin bizden ayrılmanı ve bizden başkalarının arasında kalmanı istemedik, bu hususta kıskançlık ettik.

Onların ağlamalarının sebebi ise, onlara söyledikleri ve ona kendisinden utanılacak şeylerin haklarında kendisine bildirilmiş olmasından korkmalarıdır.^{33[33]}

4. Bir Sahabinin Cennette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Görememekten Korkması

Sevgisinde gerçekten samimi olan birisini daha görüyoruz. Bu kişi kendisinin ve sevgili Rasûl-i Ekrem'in -Rabbimin salât ve selâmları üzerine olsun- ölümünü hatırlıyor, kendisi de cennete girecek olsa dahi, Allah Rasûlünün diğer peygamberlerle birlikte olacağından mertebesinin yüksekliği dolayısıyla onun güzel yüzünü cennette görememekten korkuyor.

İmam Taberânî bu sevenin kıssasını Ebu Bekir es-Sıddîk'in kızı Âişe-i Sıddika *Radıyallahu anhumâ*'dan şu sözleriyle rivayet etmektedir.

Bir adam Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'e gelip:

"Ey Allah'ın Rasûlü dedi. Şüphesiz ki sen benim için kendi öz canımdan da sevgilisin. Şüphesiz ki sen benim için çocuklarımdan daha sevgilisin. Ben evde bulunurken seni hatırlıyorum, gelip seni görmeden edemiyorum. Benim de öleceğimi, senin de öleceğini hatırlayınca biliyorum ki sen cennete gireceğin vakit, diğer peygamberlerle birlikte yükseklerdesin. Ben ise cennete girecek olsam dahi, seni görmeyeceğimden korkuyorum."

Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* ona cevap vermedi. Nihayet Cebrail *Aleyhisselam*: "*Kim Allah'a ve Rasûle itaat ederse, işte onlar Allah'ın kendilerine nimetler verdiği*

^{32[32]} Muslim, Hadis no: 1780, III, 1405

^{33[33]} Bk. Nevevî şerhi, XII, 128-129.

peygamberler, siddiklar, şehidler ve salihlerle birlikte dirler..." (en-Nisa, 4/69) âyetini indirdi."^{34[34]}

5. Rabia Radıyallahu Anh'ın Cennette Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem İle Arkadaş Olmayı İstemesi

Sevgili Nebimize samimi bir şekilde sevgi besleyen birisi Ondan birşeyler isteme fırsatını yakaladı. Bu kişi Eslemli Rabia b. Kâ'b *Radıyallahu anh*'di. İsteği neydi? İmam Muslim bize onun kıssasını kendisinden şu sözleriyle anlatmaktadır: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte gece kalırdım. Ona abdest suyunu getirir, ihtiyaçlarını karşılardım. Bir gün bana: "*İste*" dedi. Ben ona cennette sana arkadaş olmayı istiyorum, dedim. Peygamber "*yahut başka bir şey iste*" dediyse de ben: İstedğim budur dedim. Şöyle buyurdu: "*O halde çokça secde etmekle, bana yardımcı ol*" diye buyurdu.^{35[35]}

İşte samimi olarak seven bir kimse! Bir şeyler istemek fırsatını yakaladı mı, birinci defasında da, ikincisinde de onunla arkadaşlıktan başka bir şeyi seçmemekte tereddüt göstermez. Hatta onun yerine başka bir şey istemek hatırına bile gelmez.

6. Ensarın Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Koyun Ve Deve Sürülerine Tercih Etmeleri

Böyle bir tercihte bulunmakta Eslemli Rabia b. Ka'b *Radıyallahu anh* yalnız başına değildi. Aksine Muhammed Mustafa'yı gerçek anlamıyla sevenlerin hepsi böyleydi. Huneyn gazvesinde ensar Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'in birlikteliği ile koyun ve deve sürüleri arasında seçim yapmakta serbest bırakıldılar. Onlar insanların dünya metânı olarak dönmelerine, kendileri de yüce Peygamber ile birlikte evlerine gitmeye razı oldular. Sünnet ve sîret kitapları bu olayı bize tafsilâtli bir şekilde anlatmaktadır.

İmam Buhârî, Abdullah b. Zeyd b. Âsım *Radıyallahu anh*'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir: Yüce Allah Rasûlüne (Allah'ın salât ve selâmı ona) Huneyn günü ganimet ihsan edince ganimeti, insanlar arasında kalpleri İslâma ısındırılacaklara paylaştırdı, ensara bir şey vermedi. İnsanlara isabet eden kendilerine düşmediğinden ötürü sanki içten içe rahatsız oldular. Bu sebeple Peygamber onlara hitapta bulunarak şöyle buyurdu:

"Ey ensar topluluğu! Ben sizleri sapık buldum da Allah benimle size hidayet vermedi mi? Sizler darmadağınık iken Allah benimle kalplerinizi birbirinize kaynaştırmadı mı? Sizler fakir ve yoksulken Allah benimle sizi zengin etmedi mi?"

Peygamber her ne dediyse onlar da: Allah ve Rasûlünün üzerimizdeki minneti çok daha fazladır^{36[36]} dediler. Bu sefer (Peygamber) şöyle buyurdu:

"İsteseydiniz sen bize şöyle şöyle geldin... diyebilirdiniz"^{37[37]}

^{34[34]} Mecmâ'u'z-Zevâid, VII, 7. Hadis hakkında Hafız Heysemî şunları söylemektedir: "Taberânî, el-Mu'cemu's-Sağîr ile el-Mu'cemu'l-Evsat'ta rivayet etmiş olup ravileri Abdullah b. İmran el-Âbidî dışında Sahih'in ravileridirler. O da sika birisidir."

Hadisi aynı şekilde İbn Merdûye, Ebu Nuaym, el-Hilye'de ve Dıya el-Makdisî, Sıfatu'l-Cenne'de rivayet etmişlerdir. el-Makdisî: "Senedinde bir beis görmüyorum" demiştir. (Bk. Zâdu'l-Mesir, II, 126'daki dipnot)

^{35[35]} Muslim, Hadis no: 489, I, 353

^{36[36]} Ebu Said *Radıyallahu anh*'ın rivayetinde: Ey Allah'ın Rasûlü sana ne şekilde cevap verelim!? Gerçek şu ki lütuf ve minnet Allah'ın ve Rasûlünüdür, dediler. (Fethu'l-Bârî, VIII, 50)

^{37[37]} İmam Ahmed'in zikrettiği Enes *Radıyallahu anh*'ın rivayetinde şöyle denilmektedir: "Bize korkulu geldin. Biz sana güvenlik sağladık. Kovulmuş geldin, seni barındırdık. Yardımsız geldin, biz sana yardımcı olduk demeyecek misiniz?"

Onlar: "Hayır, asıl Allah'ın lütuf ve minneti bizedir, dediler." (a.g.e., VIII, 51)

Peki insanlar koyunları ve develeri^{38[38]} alıp giderken sizler Rasûlullah ile birlikte evlerinize geri dönmeye razı olmaz mısınız?

Eğer hicret olmasaydı ben ensardan bir kişi olurum ve eğer insanlar bir vadiden yahut bir yoldan gidecek olurlarsa, elbette ki ben de ensarın gittiği vadiden ve yoldan giderim. Ensar iç elbisedir, sair insanlar ise dış elbisedir.^{39[39]} Sizler benden sonra bencilliklerle karşılaşacaksınız.^{40[40]} Havz'ın etrafında benimle karşılaşınca kadar sabrediniz.^{41[41]}

Ebu Saîd Radıyallahu anh'ın hadisinde şu fazlalık vardır: "*Allah'ım ensara, ensarın oğullarına, ensarın oğullarının oğullarına rahmet buyur.*"

Ebu Said dedi ki: Sakalları ıslanınca kadar hepsi ağladı ve: Kısmet ve nasip olarak Rasûlullah'ın birlikteliğine razıyız, dediler.^{42[42]}

İmam İbnu'l-Kayyim diyor ki: Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* onlara yaptığı uygulamada farkına varamadıkları hikmeti onlara açıklayınca, itaatla boyun eğerek sözlerinden geri döndüler ve en büyük ganimetin onların paylarına düşen Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte geri dönmek olduğunu anladılar. Böylelikle koyun, deve, kadın ve çocuk esirler almamak karşılığında elde ettikleri pek büyük mükâfat ve hayattayken de, ölümünden sonra da Rasûl-i Ekrem'in komşuluğuna nail olarak teselli buldular.^{43[43]}

7. Ömer El-Faruk'un Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'e Yakın Yerde Defnedilme Arzusu

Gerçekten samimi; bir başka seveni görüyoruz. O Ömer b. el-Hattab *Radıyallahu anh'dır*. Ölümlü dünyadan kalıcılık yurduna göç ederken onun için en önemli iş Muhammed Mustafa'ya yakın, ona komşu olarak defnedilmektir.

İmam Buhârî'nin, Amr b. Meymûn'dan naklettiğine göre Ömer b. el-Hattab *Radıyallahu anh* dedi ki:

"Ey Ömer'in oğlu Abdullah! Mü'minlerin annesi Âişe *Radıyallahu anha*'ya git ve Ömer'in sana selâmı var, de fakat mü'minlerin emiri deme. Çünkü bugün ben mü'minlerin emiri değilim ve de ki: "Ömer b. el-Hattab iki arkadaşıyla birlikte defnedilmek için izin istiyor."

Abdullah selam verdi, izin istedi, sonra da Âişe *Radıyallahu anhâ*'nın yanına girdi. Onu oturmuş ağlıyor gördü. Dedi ki: "Ömer b. el-Hattab'ın sana selamı var. İki arkadaşıyla birlikte defnedilmek için senden izin istiyor."

Âişe *Radıyallahu anhâ* dedi ki: "Ben onu kendim için istiyordum. Fakat andolsun ki, bugün onu kendime tercih edeceğim."

Abdullah geri dönünce: İşte Ömer'in oğlu Abdullah geliyor, dediler.

Ömer: Beni kaldırın, dedi.

Bir adam onu kendisine yaslayarak kaldırdı. Ömer: Ne haber? diye sordu. Abdullah: Arzu ettiğin oldu ey mü'minlerin emiri, izin verdi, diye cevap verdi.

Ömer şöyle dedi: Allah'a hamdolsun. Benim için bundan daha önemli bir şey yoktu. Benim işim bitince beni taşıyıp götür. Sonra Âişe'ye selâm ver ve de ki: Ömer b. el-Hattab izin

^{38[38]} Zühri'nin rivayetinde: "İnsanların malları alıp gitmeleri..." şeklindedir. (Aynı yer)

^{39[39]} İç elbiseden kasıt, doğrudan tenin üzerine giyilen elbisedir. Dış elbiseden kasıt ise onun üstündeki elbisedir. Bu tabir, onların Peygamberimize aşırı derecede yakınlığını anlatmak üzere yapılmış bir benzetmedir. Aynı şekilde onların özel sırlarını verdiği özel adamları olduğunu ve onların diğerlerine göre ona daha yakın olduklarını da anlatmaktadır. (a.g.e., VIII, 52)

^{40[40]} Tabir, ortak olan bir şeyin diğer ortaklar dışarda tutularak tek bir kişiye münhasır kalınması anlamındadır. (A.g.e., VIII, 52)

^{41[41]} Buhârî, Hadis no: 4330, VIII, 47

^{42[42]} Fethu'l-Bârî, VIII, 52

^{43[43]} Fethu'l-Bârî, VIII, 49

istiyor. Şayet benim için izin verirse beni oraya girdiriniz. Eğer beni kabul etmezse, siz de beni müslümanların kabristanına geri götürünüz.^{44[44]}

8. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Ayrılma Vaktinin Yaklaştığını Anlayınca Ağlaması

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimi olarak seven Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anh*'in O'nun sözlerinden artık ecelinin yaklaştığı sonucunu çıkarınca kendisini tutamayarak ağlamaya başladığını görüyoruz.

İmam Buhârî onun bu kıssasını Ebu Said el-Hudrî *Radyallahu anh*'in şu sözleriyle bizlere rivayet etmektedir:

"Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* insanlara bir konuşma yaptı ve şöyle dedi: "Allah bir kulunu dünya ile nezdindekiler arasından birisini tercih etmekte serbest bıraktı. O kul da Allah'ın nezdinde bulunanları seçti." (Ebu Said) dedi ki: Bunun üzerine Ebu Bekir *Radyallahu anh* ağladı. Bizler Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in seçimde serbest bırakılan bir kula dair haber vermesinden ötürü onun ağlamasına hayret ettik. Meğer seçmekte serbest bırakılan kişi Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* imiş ve meğer Ebu Bekir *Radyallahu anh* bizim en bilgilimiz imiş."^{45[45]}

Muaviye b. Ebi Süfyan *Radyallahu anh*'dan gelen bir başka rivayette şöyle demektedir: "Bunu Ebu Bekir *Radyallahu anh*'dan başkası anlamadı. Bunun üzerine ağladı ve: Babalarımız, annelerimiz, evlatlarımız sana fedâ olsun dedi."^{46[46]}

9- Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'i Vefatından Sonra Hatırladığında Ağlaması

Yine Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anh*'ı Rasûl-i Ekrem'i Rabbinin rahmetine intikal etmesinden sonra hatırladıkça ağladığını görüyoruz. Buna tanıklık eden delillerden birisi İmam Ahmed'in, Ebu Hureyre *Radyallahu anh*'in şöyle dediğine dair rivayetidir: Ben Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anh*'ı bu minber üzerinde şöyle derken dinledim: Ben Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i geçen sene bugün gibi... dinledim dedi, sonra da Ebu Bekir'in gözleri yaşardı ve ağlamaya başladı.

Daha sonra dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken dinledim: "*İhlâs (tevhid) kelimesinden sonra size âfiyet gibi bir şey verilmiş değildir. Bu sebeple Allah'tan âfiyeti dileyiniz.*"^{47[47]}

Bir başka rivayette şöyle denilmektedir: Gözyaşları onu üç defa konuşturmadı. Sonra dedi ki... diye hadisin geri kalan bölümünü zikretti.^{48[48]}

10. Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'e Çabuk Kavuşma İsteği

^{44[44]} Buhârî, Hadis no: 3700, VII, 60-61

^{45[45]} Buhârî, Hadis no: 3654, VII, 12

^{46[46]} Bk. Mecmâu'z-Zevâid, IX, 42. Hadis hakkında Heysemî: "Senedi hasendir" demektedir. (A.g.e., IX, 43)

^{47[47]} Müsned, Hadis no: 10, I, 158-159, Şeyh Ahmed Muhammed Şakir senedinin sahih olduğunu belirtmiştir. (Bk. Müsned, I, 158'deki dipnot)

^{48[48]} A.g.e., Hadis no: 44, I, 173; Ahmed Muhammed Şakir senedinin sahih olduğunu belirtmektedir. (Bk. Müsned, I, 173'deki dipnot)

Buna delalet eden hususlardan birisi de İmam Ahmed'in, Âişe *Radyallahu anhâ*'dan şöyle dediğine dair rivayetidir: Ebu Bekir *Radyallahu anh*'ın ölüm vakti yaklaştığında: Bugün ne günüdür? diye sordu. Vefatında bulunanlar pazartesi günü dediler. Şöyle dedi: "Eğer bu gece ölürsem beni yarına bekletmeyiniz. Şüphesiz benim en sevdiğim gün ve gece Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e en yakın olacağım gün ve gecedir."^{49[49]}

Allahuekber! Gün ve gecelerin sevgisi Allah Rasûlü Muhammed Mustafa'ya yakınlıklarına göre tespit ediliyor.

İşte Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i gerçekten sevenler sevgilerinde, onu görmeye şevklerinde, onun arkadaşlığını isteyişlerinde, onu görmekten ötürü sevinmelerinde, onunla birliktelikleri dolayısıyla neşelenmelerinde, onun arkadaşlığını herşeye tercih etmelerinde, onu kaybetmekten korkmalarında, ondan ayrılmaktan ötürü ağlayışlarında, böyle idiler.

Ya biz nasılız? Biz daha başka şeyler de sevip bu sevginin yerine onları oturtmadık mı? Bizim çoğumuz -Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i sevmek iddialarına rağmen- bu başka şeyleri görmek ya da dinlemek için pekçok malı ve vakti feda edebilmekte, bunları izlemek uğrunda Allah'ın ve insanların birçok hakkını zayi etmektedir. Bunları görmekten ötürü sevinmekte, pek az bir şeyi dahi kaçırarak olurlarsa, üzülüp kederlenmektedirler. Bunlar sevdiklerinin bir kısmının yerin dibine geçirilmeye ve o şeyleri sevenlerin bazılarının domuzlara ve maymunlara dönüştürülmeye sebep olabileceğini unuttular yahut unutmüş görünüyorlar.

Nitekim hevâdan konuşmayan yüce Peygamber de bunu haber vermektedir. İmam İbn Mâce, Ebu Malik el-Eş'arî *Radyallahu anh*'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir:

"Şüphesiz ümmetinden birtakım insanlar içki içecekler ve ona kendi isminden başka isimler verecekler. Tepeleri üzerinde çalgı aletleri çalınacaktır. Yerin dibine geçirilecekler ve onlardan maymunlar ve domuzlar yaratılacaktır."^{50[50]}

Bizim durumumuz bu iken, acaba "Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'i bütün insanlardan ve herşeyden daha çok seviyoruz" sözümüz doğru kabul edilebilir mi? Yahutta bu gizliyi de, açığı da bilen Allah nezdinde bize bir fayda sağlayabilir mi?

İkinci Alâmet

Allah Rasûlü Uğruna Canı Ve Malı Feda Etmek

Samimi bir seven sevdiği uğrunda rahatını, canını ve sahip olduğu şeyleri, feda etme imkânını bulacağı fırsatı elbette ki pek büyük bir şevk ve istekle arzular. Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimiyetle seven ashab-ı kiram onun uğrunda fedakârlık örneklerinin en göz kamaştırıcılarını vermişlerdir. Onlardan sonra gelenler arasından onu sevenler de kalplerinde o pek büyük mutluluğu ve çok değerli arzuyu ele geçiremediklerinden ötürü anlatılamayacak çapta bir hasret hissederek.

Aşağıda fedakârlığın, sevgi ve bağlılığın, iman ve ihlâsın gerçekten insanı şereflendiren bazı tavır ve tutumlarını sözkonusu edeceğim. Âlemlerinin Rabbinin habibi kendi habiblerine duydukları sevgide samimi olan o hayırlılara ait tavrırlardır, bunlar.

1. Ebu Bekir Es-Siddîk'in Rasûl-i Ekrem Adına Korkarak Ağlaması

^{49[49]} Müsned, Hadis no: 45, I, 173. Ahmed Muhammed Şakir hadisin senedinin sahih olduğunu belirtmiştir.

^{50[50]} Sahihu Sünen-i İbn Mâce, Hadis no: 3247, II, 371

Sürâka b. Mâlik Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile Ebu Bekir es-Sıddîk'a hicret yolculuğu sırasında yetişiyor. Onlara yaklaştığında Ebu Bekir es-Sıddîk ızdırapla ağlıyor fakat kendi adına korktuğu için değil, Allah'ın Rasûlü Muhammed Mustafa için korktuğundan ötürü ağlıyordu. İmam Ahmed bu olaydan bize el-Berâ b. Âzib *Radyallahu anh'dan* naklen şöylece sözetmektedir: Ebu Bekr *Radyallahu anh* dedi ki:

"Biz yola koyulduk. Kavmimiz ise bizi arayıp duruyorlardı. Bize sadece atı üzerindeki Sürâka b. Malik b. Cu'şum yetişebildi. Ben:

"Ey Allah'ın Rasûlü! İşte bizi takip eden bu adam bize yetişti yetişecek" dedim.

O: "*Üzülme şüphesiz Allah bizimle beraberdir*" diye buyurdu.

Nihayet bize yaklaştı, bizimle onun arasında bir yahut iki ya da üç mızrak boyu bir uzaklık kaldı. Ben: Ey Allah'ın Rasûlü! İşte bizi takip eden bu adam bize yetişti, dedim ve ağladım.

Peygamber: *Niye ağlıyorsun?* diye sordu. Ben şöyle dedim: Allah'a yemin ederim kendim için ağlamıyorum, senin için ağlıyorum, dedim.

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* Suraka'ya beddua ederek: "*Allah'ım, dilediğin şekilde onun şerrini bizden uzaklaştır*" diye yalvardı.

Atının ayakları sert bir arazide karnına kadar gömüldü... deyip, hadisin geri kalan bölümlerini zikretti.^{51[51]}

2. Mikdad b. El-Esved *Radyallahu Anh'ın* Çarpışma Alanında Rasûlullah *Sallallahu Aleyhi Vesellem'in* Yanında Durmaya Hazırlanması

Sevgisinde samimi bir diğer kişiyi görüyoruz. Bu da çarpışma alanında Allah Rasûlü ile birlikte yanyana durmak için tam anlamıyla hazır olduğunu ortaya koymaktadır. İmam Buhârî bize onun başından geçen bu olaydan Abdullah b. Mesud *Radyallahu anh'ın* rivayeti ile sözetmektedir. Abdullah *Radyallahu anh* diyor ki:

"Ben Mikdad b. el-Esved *Radyallahu anh'ın* bir konumuna tanık oldum. Böyle bir konumda olmak için herşeyi fedâ etmek istedim.^{52[52]} Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* müşriklere beddua ederken geldi ve şöyle dedi: Bizler Musa *Aleyhisselam'ın* kavminin dediği gibi: Sen ve Rabbin gidin ve savaşın, demiyoruz. Fakat bizler senin sağında, solunda, önünde, arkanda savaşıyoruz.

Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem'in* yüzünün aydınlandığını ve bundan dolayı sevindiğini gördüm. Abdullah onun söylediği sözleri kastetmektedir.^{53[53]}

Bu rivayette Mikdad'ın Allah Rasûlü uğruna fedakârlıklarda bulunmaya hazır olmasının yanında Abdullah b. Mesud *Radyallahu anh'ın* böyle şerefli bir konumda olma arzu ve isteğini de görüyoruz. Bu da onun şu ifadelerinde ortaya çıkmaktadır: "Ben el-Mikdad b. el-Esved *Radyallahu anh'ın* bir konumuna tanık oldum. Böyle bir konumda olmak karşılığında herşeyi vermeyi arzu ederdim."

Hafız İbn Hacer bunu açıklarken şunları söylemektedir: "Yani eğer bu sözü söyleyen kimse böyle bir konum ile bunun karşılığında ne olursa olsun birtakım şeyler elde etmek arasında tercihte serbest bırakılırsa elbetteki böyle bir konumda olmayı daha çok severdi."^{54[54]}

^{51[51]} Müsned, Hadis no: 3, I, 155; Ahmed Muhammed Şakir senedinin sahih olduğunu belirtmektedir. (Bk. Müsned, I, 154'deki dipnot)

^{52[52]} Yani dünyevi şeylerden buna karşılık olacak herbir şey demektir. (Fethu'l-Bârî, VII, 287)

^{53[53]} Buhârî, Hadis no: 3952, VII, 287

^{54[54]} Fethu'l-Bârî, VII, 287

3. Ensardan Onbir Kişinin Ve Talha Radyallahu Anh'ın Allah Rasûlü Uğrunda Kendilerini Feda Etmeleri

Uhud savaşında bazı okçuların yanlışlık yaptığı görülür. Bunun üzerine yerlerini bırakırlar. Mekkeli Kureyş ordusundan bir birlik Halid b. el-Velid'in komutası altında müslümanların arkasından dolanıp gelirler. Bunun sonucunda müslüman saflarda gedikler ve çalkantılar ortaya çıkar. Öyle bir an gelir ki, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte sadece oniki kişi kalır. Müşrikler de Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'e ve bu oniki kişiye yaklaşırlar.

Peki, Peygamberi samimiyetle seven bu hayırlı insanlar, sevdikleri o yüce zatı savunmak için neler yaptılar? Bunun için İmam Nesâî'nin, Câbir b. Abdullah *Radyallahu anhuma*'dan naklettiği şu rivayeti okuyalım:

"Uhud gününde insanlar gerisin geriye kaçınca Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* bir kenarda ensardan oniki kişi ile birlikte bulunuyordu. Aralarında Talha b. Ubeydullah *Radyallahu anh* da vardı. Müşrikler onlara yetiştiler. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* onlara doğru dönüp: "*Bunlara karşı kim bizi savunacak?*" diye sordu.

Talha: Ben, diye cevap verdi. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*: "*Olduğun yerde kal*" diye buyurdu.

Bu sefer ensardan bir adam: Ben, ey Allah'ın Rasûlü, dedi. Peygamber: "*Sen (çık)*" diye buyurdu.

Öldürülünceye kadar çarpıştı. Sonra yine müşriklerin yaklaştıklarını gördü ve: "*Bunlara karşı kim bizi savunacak?*" diye sordu. Talha yine: Ben dedi. Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*: "*Yerinde kal*" diye buyurdu. Bu sefer ensardan bir başka adam: Ben dedi. Peygamber: "*Sen (çık)*" diye buyurdu. O da öldürülünceye kadar çarpıştı.

Peygamber bu sözleri söyleyip durdu, yine onların karşısına ensardan bir adam çıkıyor ve öldürülünceye kadar kendisinden öncekinin savaşması gibi savaşıyordu. Nihayet Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile Talha b. Ubeydullah *Radyallahu anh* başbaşa kaldılar. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*: "*Bunlara karşı kim çıkar?*" diye sordu. Talha: Ben dedi. Talha onbir kişinin çarpıştığı şekilde çarpıştı. Nihayet eli isabet aldı, parmakları kesildi ve: Ah dedi. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu: "*Eğer bismillah demiş olsaydın, insanlar sana bakıp dururken melekler seni yukarı doğru yükselteceklerdi*" diye buyurdu. Daha sonra yüce Allah müşrikleri geri püskürttü.^{55[55]}

Allahu ekber! Peygamberi seven onbir kişi, âlemlerin Rabbinin de, kendilerinin de habibi uğrunda canlarını feda ediyorlar. Onikinci kişi de Talha b. Ubeydullah -Allah ondan da, diğerlerinden de hep birlikte razı olsun- Peygamberi savunması pek kolay olmuyor. Onbir kişinin çarpışması gibi çarpıştı. Bunun neticesinde eli çolak kaldı. Çünkü o eliyle Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i koruyordu. İmam Buhârî'nin rivayetine göre Kays şöyle demiştir: Ben Talha'nın Uhud günü Peygamberimizi kendisiyle koruduğu çolak elini^{56[56]} gördüm.^{57[57]} Muhammed'in Rabbine yemin ederim ki, yüce Allah'ın en sevdiği ve yaratılmışların en yücüsü uğrunda savunma yaparken çolak kalan bu el, ne kadar mutlu, ne kadar temizdir! Bu elin sahibi ne kadar bahtiyardır!

Yüce Peygamberi savunurken etkilenen ve çolak kalan sadece eli değildi. Vücudunun hertarafı yara almıştı. Çünkü bedeninde yaklaşık yetmiş yara vardı. İmam Ebu Davud Tayalisî, Aîşe'den o Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anhuma*'dan şöyle dediğini rivayet

^{55[55]} Sahihu Süneni'n-Nesâî, Hadis no: 2951, II, 661. Şeyh el-Albani der ki: Hadis: "Parmakları kesildi" ifadesinden dolayı hasendir. Ondan önceki rivayetin ise hasen olma ihtimali vardır. Hadis Muslim'in şartına göre uygundur. (Aynı eser, II, 661) Hafız Zehebi de hadis hakkında şunları söylemektedir: "Ravileri sikadırlar." (Siyeru A'lâmi'n-Nubelâ, I, 27)

^{56[56]} Çolak: Parmakların ya da bazılarının çalışma kabiliyetlerini ortadan kalkmış kimse demektir. (Fethu'l-Bârî, VII, 361)

^{57[57]} Buhârî, Hadis no: 4063, VII, 359

etmektedir: "Daha sonra yerdeki çukurlardan birisinde bulunan Talha'nın yanına gittik. Mızrak, ok ve kılıç darbelerinin açtığı yetmiş küsur yahut biraz az veya biraz daha fazla yara aldığımı gördük."^{58[58]}

Ebu Bekir es-Sıddîk *Radyallahu anh* Uhud gününü hatırladı mı ağlar, sonra da şöyle derdi: "O gün bütünüyle Talha'nın günü idi."^{59[59]} Allah ondan da, Ebu Bekir es-Sıddîk'dan da, Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimi olarak seven herkesten de razı olsun.

4. Ebu Talha'nın Göğsünü Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Göğsüne Siper Etmesi

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimiyetle seven bir başkasının, göğsünü Allah Rasûlü'nün göğsüne siper ettiğini görüyoruz. Oklar gelip, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in göğsüne isabet edecek yerde, ona isabet ediyordu. Bu da aynı şekilde Uhud savaşında olmuştu. Buhârî ve Muslim, Enes b. Malik *Radyallahu anh*'dan şöyle dediğini rivayet etmektedirler:

"Uhud gününde bulunanların bir kısmı Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*'in yanından uzaklaşıp, geri çekildiler. Ebu Talha ise, bir kalkan ile Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i koruyordu.

(Enes devamla) dedi ki: Ebu Talha *Radyallahu anh* oldukça güzel ok atan birisi idi. O gün elinde iki ya da üç yay kırdı.

Herhangi bir kimse beraberinde bir ok torbası olduğu halde geçiyor ve ona: Ebu Talha'nın önüne bu okları saç, diyordu.

(Enes devamla) dedi ki: Allah'ın Peygamberi ise yüksekte savaşçılara bakarken, Ebu Talha *Radyallahu anh* şöyle diyordu: Ey Allah'ın Peygamberi, annem-babam sana feda olsun. Sen bakma. Bunların attıkları bir ok sana isabet etmesin. Benim göğsüm, senin göğsüne siperdir."^{60[60]}

Allahu ekber! Seven neler yapar, neleri temenni eder, neler ister?

Büyük ilim adamı Aynî, Ebu Talha'nın: "Göğsüm senin göğsüne siperdir" sözünü açıklarken şunları söylemektedir: "İşte benim göğsüm, senin göğsünün önünde. Yani ben senin önünde öyle duruyorum ki, eğer ok gelecek olursa benim göğsüme isabet eder, senin göğsüne isabet etmez."^{61[61]}

Şeyh Muhammed Fuad Abdü'l-Baki diyor ki: Cümle, bir dua cümlesidir. "Yani oklar, sana değil de, bana isabet etsinler diye Allah benim göğsümü oklara daha yakın kılsın."^{62[62]} demektir.

5. Ebu Dücane Radyallahu Anh'ın, Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Önünde Kendisini Kalkan Yapması

İbn İshak bize bir başka samimi seven ile ilgili rivayeti şu sözleriyle aktarmaktadır:

"Ebu Dücane, vücudunu Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e kalkan yaptı. Oklar onun sırtına düşüyordu, O ise Allah Rasûlünün üzerine abanmış bir halde duruyordu. Nihayet ona isabet eden oklar bir hayli çoğaldı."^{63[63]}

^{58[58]} Minhatu'l-Ma'bud fi Tertibi Müsnedi't-Tayalisi Ebi Davud, rivayet no: 2346, II, 99. Ayrıca bk. Fethu'l-Bârî, VII, 82-83

^{59[59]} Bk. Minhatu'l-Ma'bud, II, 99

^{60[60]} Buhârî, Hadis no: 4064, VII, 361; Muslim, Hadis no: 1811, III, 1443, lafız Muslim'e ait

^{61[61]} Umdetu'l-Kârî, XVI, 274

^{62[62]} Muslim, III, 1443'deki not

Bir başka rivayette: "*O ise hareket etmiyordu*" denilmektedir.^{64[64]}

Allahu ekber! Ebu Dücaneyi Rasûlullah'ın önünde kalkan görevi yapmaya iten, onun üzerine abanmasına, sırtına düşen oklara hareket etmeksizin katlanmasına iten sebep nedir? Şüphesiz ki bu sebep Allah'ın Rasûlü Muhammed Mustafa'ya karşı duyulan samimi bir sevgidir. Bu o sevgili uğruna canı dahi feda etmek için duyulan şiddetli bir arzudur.

6. Ensardan Birisinin Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem Uğruna Kendisini Feda Ederek -Yanağı Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Ayağı Üzerindeyken- Ölmesi

Sîret ve tarih kitapları bizlere Rasûl-i Ekrem'i samimi bir şekilde seven başka bir isimden de söz etmektedir. Bu kişi Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i savunarak kendisini feda etmiştir. Bu dünyadan göç etme vakti gelince de yanağı Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in ayağı üzerindedir. Bu olay da aynı şekilde Uhud gazvesinde olmuştur.

İmam İbn İshak dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* müşrikler tarafından etrafi kuşatılınca: "Bize canını satacak bir kimse var mı?" dedi.

Ziyad b. es-Seken *Radıyallahu anh* ensardan beş kişi ile birlikte ayağa kalktı.

Bazıları da bu kişinin Umare b. Yezid b. es-Seken olduğunu söylerler.

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in önünde birer birer savaştılar. Hepsisi de onun önünde, onun uğrunda öldürüldü. Nihayet onların sonuncusu Ziyad ya da Umare idi. O da oldukça ağır yaralar alıncaya kadar çarpıştı. Daha sonra müslümanlardan bir kesim geldi, müşrikleri onun etrafından uzaklaştırdılar. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*: "Onu bana yaklaştırınız" diye buyurdu.

Onu Allah Rasûlüne yaklaştırdılar. Ayağını başının altına yastık gibi koydu.

Yanağı Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in ayağı üzerinde olduğu halde ruhunu teslim etti.^{65[65]}

Allahu ekber! Ne kadar hoş, ne kadar tatlı bir ölüm.

7. Sa'd b. Er-Rabi Radıyallahu Anh'ın, Ruhunu Teslim Ederken Bile Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Esenlik İçerisinde Olmasına Verdiği Önem

İşte Uhud savaşı! Yaralılardan samimi bir şekilde Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i seven bir başka kişi! Mızrak, kılıç ve ok darbeleriyle yetmiş küsur yarası var. Bu dünya ve bu dünyadaki aile, mal ve metadan ayrılışı için sadece birkaç dakikası var. Peki neyi düşünüyordu? Hatırını meşgul eden neydi? Bu hususta İmam Hakim'in Zeyd b. Sabit *Radıyallahu anh*'dan şöyle dediğine dair rivayetini okuyalım:

Uhud günü Rasûlullah beni Sa'd b. er-Rabi *Radıyallahu anh*'ı aramak için gönderdi ve bana dedi ki: "Şayet onu görürsen, benden ona selam söyle ve de ki ona: Rasûlullah sana kendini nasıl buluyorsun, diye soruyor."

Zeyd dedi ki: Ölüler arasında dolaşmaya başladım. Son nefeslerini veriyordu. Mızrak, kılıç ve ok darbeleriyle açılmış yetmiş küsur yarası vardı. Ona: Ey Sa'd! Rasûlullah'ın sana selamı var ve sana: Kendini nasıl hissediyorsun bana bildir, diyor.

^{63[63]} İbn Hişam, es-Siyretu'n-Nebeviyye, III, 30; Ayrıca bk. İbn Hibban el-Bustî, es-Siyretu'n-Nebeviyye, s. 224; Zehebî, Tarihu'l-İslam (Meğazi), s. 174-175

^{64[64]} İbn Hazm, Cevâmiu's-Sîre, s. 162; Ayrıca bk. Zâdu'l-Meâd, III, 197

^{65[65]} İbn Hişam, es-Sîretu'n-Nebeviyye, III, 29; Ayrıca bk. İbn Hibban, a.g.e., s. 223-224; Zehebî, a.g.e., s. 174

Sa'd dedi ki: Selam Allah'ın Rasûlüne ve sana olsun. Ona de ki: Şu anda cennetin kokusunu alıyorum. Kavmim ensara da de ki: Sizde gözünüzü kırpacak kadar bir güç varken Rasûlullah'a bir zarar isabet ederse, Allah nezdinde hiçbir mazeretiniz kabul edilmez.

(Zeyd b. Sabit) dedi ki: "Ve ruhunu teslim etti. Allah'ın rahmeti üzerine olsun."^{66[66]}

Allah Rasûlünü samimiyetle seven bu sahabi hayatının son demlerinde neler düşündü? Hatırını meşgul eden neydi? Kavmiyle vedalaşırken dünyadan, dünyadaki aile, çocuk ve mal mülkten ayrılırken kavmine ne tavsiyede bulundu?

Hatırını meşgul eden husus, kendisinin de alemlerin Rabbinin de sevdiği Peygamberin selâmeti, esenliği idi. Kavmine yaptığı vasiyet: Her birilerinin kendilerini Rasûl-i Ekrem'e feda etmeleri idi.

Ya biz böyle miyiz? Biz neyi düşünüyoruz? Pek çoğumuzun hatırını meşgul eden nedir? Bizler arkadaşlarımızdan birisini doğuya ya da batıya gitmek için uğurlarken birbirimize neleri tavsiye ediyoruz? Bunu açıkça ifade etmek dahi İslâma müntesip bir kişiye yakışmaz.

8- Ebu Katade Radıyallahu Anh'ın Allah Rasûlü Bineğinden Düşmesin Diye Korumak Amacıyla Gece Boyunca Yanında Yürümesi

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'e duyulan sevginin ikinci alâmeti ile ilgili açıklamalarımı, O'na samimiyetle sevgi besleyen bir başka kişinin bir olayını anlatarak sona erdirmek istiyorum. Bu kişinin bütün ihtimamı Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in rahatı ve selâmeti içindi. Uykulamanın etkisi ile yana kayınca bineğinden düşmemesi için onu korumak üzere gece boyunca onunla birlikte yol aldı. İmam Muslim'in rivayetine göre Ebu Katade *Radıyallahu anh* dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* bize bir hutbe irad etti ve şöyle buyurdu: "*Sizler bu akşam ve geceniz boyunca yol alırsanız inşaallah yarın suya ulaşırsınız.*"

İnsanlar da biri diğerine bakmaksızın yollarına koyuldular.

Ebu Katade dedi ki: Nihayet Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* de gece yarısına kadar yoluna devam etti. Ben de onun yanında bulunuyordum.

(Ebu Katade) dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* uyukladı. Bineğinden yana sarktı, ben gidip, uyandırmadan onu doğrultmaya çalıştım ve nihayet bineği üzerinde mutedil bir şekilde durdu.

Sonra yine yola koyuldu ve nihayet gecenin büyük bir bölümü geçmişken yine bineğinden yana sarktı. Tekrar uyandırmadan ona destek oldum ve nihayet bineği üzerinde doğru bir şekilde durdu.

(Ebu Katade) devamla dedi ki: Sonra yine yoluna devam etti. Nihayet seher vaktinin son demlerinde bundan önceki iki sarkmasından daha aşırı bir şekilde sarktı. Az kalsın düşecekti. Tekrar gittim ve ona destek verdim. Başını kaldırarak: "*Bu kim?*" diye sordu. Ben: Ebu Katade, dedim. "*Bu şekilde benim yanımda ne zamandan beri yürüyorsun?*" diye sordu. Ben: Gecedен beri hep bu şekilde yürüyorum, dedim. O da: "*Peygamberini koruduğun gibi Allah da seni korusun*" diye buyurdu.^{67[67]}

Subhanallah! Ebu Katade *Radıyallahu anh* Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in sağ salim kalmasına ve aynı zamanda rahatına ne kadar düşküdü! Onu korumak maksadıyla bütün bir

^{66[66]} Müstedrek, III, 201. Hadis hakkında İmam Hakim: "Bu senedi sahih bir hadis olmakla birlikte Buhârî ve Muslim tarafından rivayet edilmemiştir" demektedir. (Müstedrek, III, 201) Zehebi de bu hususta ona muvafakat etmiştir. (Bk. et-Telhis, III, 201)

Buna yakın bir rivayeti de İmam Malik, Muvatta (II, 465-466)'de, İmam İbn İshak (Bk. İbn Hişam, es-Sîretu'n-Nebeviyye, III, 38-39) rivayet etmektedir. Bu rivayet hakkında Dr. Ekrem Ziya el-Umerî (es-Sîretu'n-Nebeviyye's-Sahih, II, 386'da): "İbn İshak'ın, ravileri sika olan bir sened ile naklettiği rivayetten" demektedir. (Mecmau'l-Bahreyn, II, 239; Şerhu'l-Mevahib, II, 44'e istinaden)

^{67[67]} Muslim, Hadis no: 681, I, 472

gece gözünü ondan ayırmayarak yoluna devam etti. Allah Rasûlü uyuklamanın etkisiyle devesi üzerinde her yana yattıkça, o da onun altında binanın altındaki destek gibi ona destek veriyordu. Ancak bununla birlikte Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in rahatına dikkat ederek onu uyandırmıyordu. Allah ondan razı olsun, o da Allah'ın rızasıyla hoşnut olsun.

Üçüncü Alâmet

Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Emirlerine Uymak, Yasaklarından Kaçınmak

Sevenin sevdiğine itaatkâr olduğu hususunda iki kişinin dahi görüş ayrılığı yoktur. Seven sevdiğini, yapmaya, onun sevmediklerinden uzak kalmaya gayret eder. Bunu yaparken de anlatılamayacak kadar bir lezzet, büyük bir tat alır. Aynı şekilde Allah Rasûlü Muhammed Mustafa *Sallallahu aleyhi vesellem*'i seven bir kimse de bütün gayretiyle ona uymaya çalışır, emirlerini hemen yerine getirmeye koşar, yasaklarından uzaklaşmak için elini çabuk tutar. Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimi bir şekilde seven o hayırlı ashabının bu alanda nice göz kamaştırıcı tutumları vardır. Aşağıda yüce Allah'ın lütfuyla bunların bazısını sözkonusu edeceğiz:

1. Ensardan Bir Kesimin, Rükû Halinde İken Ka'be'ye Doğru Dönmekte Ellerini Çabuk Tutmaları

İmam Buhârî'nin rivayetine göre el-Berâ b. Âzib *Radiyallahu anh* şöyle demiştir: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* Medine'ye gelince, onaltı ya da onyediy ay boyunca Beytu'l-Makdis'e doğru namaz kıldı. Bununla birlikte Ka'be'ye yönlendirilmeyi arzu ediyordu. Bunun üzerine yüce Allah: "*Biz yüzünü göğe doğru evirip çevirmeni elbette görüyoruz. Onun için andolsun, seni hoşnud olacağın kibleye döndüreceğiz.*" (el-Bakara, 2/144) buyruğunu indirdi ve Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* böylece Ka'be'ye döndürüldü. Bir adam onunla birlikte ikinci namazını kıldı, sonra gitti. Yolu ensardan (namaz kılmakta olan) bir topluluğun yanından geçti ve şöyle dedi: Bu kişi şahitlik eder ki, Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte namaz kıldı ve onun (kiblesi) Ka'be'ye döndürüldü."

Onlar da ikinci namazında rükûda iken Ka'be'ye yöneldiler."^{68[68]}

Allah Rasûlüne -Rabbimin salât ve selâmı ona- uymak için ellerini ne kadar da çabuk tuttular! Ondan gelen bir haberi duyar duymaz ona sımsıkı sarılmakta tereddüt etmediler. Hatta başlarını rükûden kaldırmayı dahi beklemediler. Onlar rükûda iken Allah Rasûlünün döndüğü yere -yüce Ka'be'ye- dönüverdiler.

2- Ashab-ı Kiram'ın Yolculukta Konakladıkları Vakit, Birbirlerinin Yanında Konaklama Emrini Yerine Getirmekte Acele Etmeleri

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in emrine uymakta eli çabuk tutmak sadece namazda değildi. Aksine onu samimiyetle sevenler (Allah onlardan razı olsun) ona tabi olmakta diğer bütün alanlarda da böyle davranıyorlardı. İmam Ebu Davud, onun yolculukta konaklama adabı ile

^{68[68]} Buhârî, Hadis no: 7252, XIII, 232

ilgili verdiği emri uygulamakta ellerini ne kadar çabuk tuttıklarını bize Ebu Seleme el-Huşeni *Radıyallahu anh'dan* rivayetle şöylece anlatmaktadır:

"İnsanlar bir yerde konakladıkları vakit vadilere ve yollara dağılırlardı. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

"Sizin bu şekilde yollara ve vadilere dağılmanız ancak şeytandandır."

Bundan sonra Peygamber (ashabıyla) bir yerde konaklayacak olurlarsa, mutlaka biri diğerine sokulur, öyle ki: Üzerlerine bir yaygı serilecek olursa hepsini de örter, denilecek şekilde konaklardı."^{69[69]}

3- Ashab-ı Kiram'ın Evcil Eşeklerin Etlerinin Haram Kılındığını Bildiren Nidâyı İşitmeleri Üzerine Kazanlarda Kaynayan Etleri Dökmeleri

Ashab-ı Kiram'ın sevdikleri ve beğendikleri bazı şeyler kendilerine yasaklandı. Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in yasağından sonra onlar bu yasaklanan şeylerden hemen uzaklaşmaktan başka bir tepki göstermediler. Bunlardan birisini İmam Buhârî, Enes b. Malik *Radıyallahu anh'dan* rivayet etmektedir. Buna göre Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* birisi gelerek: Eşekler yenilerek bitirildi, dedi.

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem* sesini çıkarmadı. Daha sonra ikinci bir defa ona gelerek: Eşekler yenildi, bitirildi, dedi.

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem* yine sustu. Arkasından ona üçüncü bir defa daha gelerek: Eşekler telef edildi, yok edildi, dedi.

Bunun üzerine Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* bir münâdiye emir vererek insanlar arasında şöyle seslendi: "Şüphesiz Allah ve Rasûlü sizlere evcil eşeklerin etlerini yemeyi yasaklıyor."

Bunun üzerine kazanlar içlerinde etler kaynadığı halde döküldü.^{70[70]}

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i içten seven bu hayırlı insanlar bir çare aramayı, bir fırsat bulmayı ya da bir istisnâ yapmayı düşünmediler. Onlar sevgide aranan temel şartlardan birisinin, sevenin arzusunun sevdiğinin emrine uymak olduğunu tam anlamıyla idrâk ediyorlarken, böyle bir şey düşünmeleri nasıl mümkün olabilirdi ki?

4- Şarabın Haramlığı İlan Edilince Medine Sokaklarında Akan Şaraplar

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimiyetle seven o hayırlı insanlar yasaklandı diye sevip arzu ettikleri şeylerden uzaklaşmakla kalmadılar. Uzun yıllardan beri alışageldikleri pekçok şeyleri de terkettiler. Hatta bunları atalarından miras dahi almışlardı. Fakat Rasûl-i Ekrem'e isyan etmek için geleneklerini yahut alışkanlıklarını -günümüz müslümanlarının pekçoğunun yaptığı gibi- ileri sürmediler. Buna delâlet eden tanıklardan birisi de İmam Buhârî'nin, Enes *Radıyallahu anh'dan* naklettiği şu rivayettir:

"Ebu Talha *Radıyallahu anh*'ın evinde bulunanlara sakilik yapıyordum. O gün içtikleri şarap yarılmış taze hurma şarabı idi. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* bir münâdiye: *"Haberiniz olsun şarap haram kılındı"* diye seslenmesini emretti.

(Enes) dedi ki: Ebu Talha bana: Çık ve bu şarabı dök, dedi. Ben de çıktım ve şarabı döktüm. O şarap Medine yollarında aktı gitti."^{71[71]}

^{69[69]} Sahihu Sünen-i Ebi Davud, Hadis no: 2288, II, 498; Rasûl-i Ekrem bir yolculukta bile, konaklandığı vakit müslümanların dağılmalarına tahammül göstermemiştir. Bugün -yüce Allah'ın rahmetiyle esirgedikleri müstesna- herkes ne diye darmadağıniktır? Şekvamız Allah'adır. Ondandır yardım dileriz.

^{70[70]} Buhârî, Hadis no: 4199, VII, 467-468

^{71[71]} Buhârî, Hadis no: 2464, V, 112

Orada Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i samimiyetle seven o zatların yaptıkları tek iş, Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in emrini yerine getirmek üzere şarabı dökmektir. Bundan dolayı şarap Medine sokaklarında aktı. Bu hususta Hafız İbn Hacer diyor ki: "Hadiste şuna işaret vardır: Yanında şarap bulunan müslümanlar ardı arkasına şarabı döktüler. Öyle ki dökülen bu pek çok şarap Medine sokaklarında aktı."^{72[72]}

Bütün bu işler şöyleydi böyleydi demeden, herhangi bir tereddüt ya da soru sormaya gerek duymadan olup bitti. Yine İmam Buhârî, Enes b. Malik *Radyallahu anh*'dan şöyle dediğini rivayet etmektedir:

"Ben ayakta Ebu Talha'ya filana ve filana içki sunarken bir adam gelip: Haber size ulaştı mı? diye sordu. Onlar: Ne haberi dediler. Adam: Şarap haram kılındı, dedi. Hepsisi de: Ey Enes! Şu testileri dök, dediler. (Enes devamla) dedi ki: O adamın getirdiği haberden sonra şaraba dair ne bir soru sordular, ne de bir daha ona geri döndüler."^{73[73]}

Ya Rabbi! Bu ne mutlak bir teslimiyet ve ne kadar mükemmel bir itaattir!

İşte yüce Rabbimizin: "*Aralarında hükmetmek üzere Allah'a ve Rasûlüne davet olunduklarında mü'minlerin sözleri ancak: 'İşittik ve itaat ettik' demektir. İşte bunlar refâha erenlerin ta kendileridir.*" (en-Nur, 24/51) buyruğu bu samimi sevenlere tıpatıp uymaktadır.

5- Ashab-ı Kiram'ın Rasûl-i Ekrem'in Emrini Yerine Getirmek İçin Düşman İle Ahidlerine Riâyet Etmeleri

Ashab-ı Kiram'ın (Allah onlardan razı olsun) Rasûl-i Ekrem'e tabi oluşları yalnızca normal, sıradan hallerde değildi. Onlar aynı şekilde darlıkta, bollukta, savaş zamanlarında ve her zamanda, hayatın her bir işinde böyle idiler. Rasûl-i Ekrem'in emrini uygulamak amacıyla düşmanlara verdikleri sözlerini yerine getirmelerine dair İmam Ebu Davud ile İmam Tirmizi bizlere Suleym b. Âmir'in şu sözlerini nakletmektedirler:

"Muaviye *Radyallahu anh* ile Bizanslılar arasında bir andlaşma vardı. O onların topraklarına doğru gidiyor ve nihayet antlaşma süresi sona erdi mi onlara hücum ediyordu. Bineğin üzerinde bir adam: "Allahuekber, Allahuekber, biz ahde vefalıyız, bizde ahdi bozmak yoktur" diyerek geldi.

Dönüp baktıklarında onun Amr b. Abse *Radyallahu anh* olduğunu anladılar. Muaviye *Radyallahu anh* ona haber göndererek sordu, o da şöyle dedi: Ben Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'i şöyle buyururken dinledim: "*Kimin bir başka kavim ile bir andlaşması bulunursa süresi bitinceye yahutta onlara adaletli bir şekilde andlaşmalarını bozduğunu bildirinceye kadar herhangi bir düğümü bağlamasın ve çözmesin.*"

Bunun üzerine Muaviye *Radyallahu anh* geri döndü."^{74[74]}

6- Ashab-ı Kiram'ın Allah Rasûlünün Emrine Uyarak İpek Kullanmayışları

İmam Taberî'nin rivayetine göre müslüman askerler Yermûk'de konaklayınca müslümanlar düşmanlarına: Biz sizin kumandanınızla konuşmak ve onunla karşılaşmak istiyoruz. Bizi bırakın da onun yanına gidip konuşalım, dediler.

Müslümanların bu isteklerini kumandanlarına bildirince onlara izin verdi.

^{72[72]} Fethu'l-Bârî, X, 39

^{73[73]} Buhârî, Hadis no: 4617, VIII, 277

^{74[74]} Sahihu Sünen-i Ebi Davud, Hadis no: 2397, II, 528; Sahihu Süneni't-Tirmizi, Hadis no: 1285, II, 113-114 lafız Ebû Dâvûd'a ait.

Ebu Ubeyde ve Yezid b. Ebi Süfyan ona bir elçi gibi gittiler. Yanlarında el-Haris b. Hişam, Dırar b. el-Ezver ve Ebu Cendel b. Suheyli *Radıyallahu anh* da vardı. O gün Kralın kardeşi^{75[75]} karargahında hepsi de ipekten olmak üzere otuz çadır ve yukardan yere kadar örten otuz tane de örtü vardı.

Müslümanlar buraya gelince bu çadırların içine girmeyi kabul etmediler ve: "Biz ipeği helal görmüyoruz. O bakımdan yanımıza sen çık" dediler.

O da (emri üzerine) hazırlanan yaygıların olduğu yerde yanlarına çıktı. Bu durum Herakliyus'a ulaştınca şöyle dedi: Ben size söylemedim mi? İşte bu zilletimizin başlangıcıdır. Artık bizim için şan yoktur. Doğan uğursuz bir evlattan dolayı Rumların vay haline!^{76[76]}

Bir başka rivayette şöyle denilmektedir: Ashab: Bizim böyle bir yere girmemiz bize helal değildir. Bunun üzerine onlar için yere ipekten yaygılar yayılmasını emretti. Yine: Biz bunların üzerine oturmayız dediler. İstedikleri yerde onların yanında oturdu.^{77[77]}

Düşmanlarla karşılaşmak, bu hayırlı insanları o Rasûl-i Kerim'e -salât ve selam ona- uymaktan alıkoymadı. Bu işte ilk anda düşmanlar için bir fayda görülmesi ile -önceki örnekte görüldüğü gibi- kendilerinin faydasına olması arasında fark yoktur. Bu ruhen zayıf, kıt akıllı ve kıt imanlı bazı kimselere göre basit işlerden olsun, yahut büyük işlerden olsun onlar için fark etmezdi. Onlar Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'e uymaktan nasıl yüz çevirebilirlerdi ki? Çünkü onlar Rasûl-i Ekrem'in şöyle buyurduğunu dinlemişlerdi:

"Benim emrime muhalefet edenlerin üzerine zillet ve küçülmüşlük yazıldı."^{78[78]}

Onlar sadece bunu dinlemekle kalmadılar. Bunu iyice ezberlediler, anladılar, gereği gibi riayet ettiler, hayatlarında uyguladılar. Keşke günümüz müslümanları bu gerçeği idrâk edebilse. Yüce Allah müslümanların zaferini ya da yenilgiye uğramalarını birtakım sebeplere bağlamıştır. Bunların en önemlileri: Rasûl-i Ekrem'e tabi olmak ve ona asi olmamaktır. Ona itaat eden kimse aziz olur, yeryüzünde iktidar sahibi olur. Ona isyan eden bir kimse ise zelil olur ve küçülür.

Belki de müslümanların bu gerçeği idrak etmeleri, hayatlarında bunun gereğini yerine getirmeleri onları içinde buldukları bu aşağılık ve kaybolmuşluk halinden çıkartabilir.

7- Ashab-ı Kiram Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Namazda Ayakkabılarını Çıkardığını Gördüklerinde, Namazda Oldukları Halde Ayakkabılarını Çıkarmaya Çalıştılar

Hiçbir seven, sevdiğinin emirlerini yerine getirmekle kalmaz; aksine büyük bir şevkle onun hareketlerini yapıp ettiklerini gözetir. Dikkatle onun yüzündeki değişiklikleri, gözlerinin işaretini takip eder. Belki bu yolla sevdiğinin sevdiği bir işi tespit eder, o da hemen onu yapar yahutta sevdiğinin nefret ettiği bir hususu öğrenir, ondan uzak kalır.

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i gerçekten samimiyetle seven o hayırlı insanlar da böyle idi. Onlar emrini yerine getirmekle, yasaklarından kaçınmakla kalmadılar. Aksine onun fiillerini takip ediyorlar, onun tasarruflarını gözetliyorlardı. Bunu büyük bir sevgi, takdir ve iştiyakla yapıyorlardı. Çünkü ona uymayı istiyorlardı. Onun herhangi bir işi yaptığını gördüklerinde çabucak onu yaparlardı. Herhangi bir şeyden uzak kaldığını ya da terkettiğini görürlerse onlar da hemen ondan uzaklaşırlardı.

Buna delâlet eden parlak örneklerden birisi de İmam Ebû Dûvûd'un, Ebu Said el-Hudrî *Radıyallahu anh*'ın şöyle dediğine dair rivayetidir:

^{75[75]} Kralın kardeşi Bizans ordusunun kumandanı idi. Adı da Tozarik idi. (Bk. el-Bidaye ve'n-Nihaye, VII, 9)

^{76[76]} Taberî, Tarih, III, 403

^{77[77]} el-Bidaye ve'n-Nihaye, VII, 9-10

^{78[78]} Hadisi İmam Ahmed, Abdullah b. Ömer *Radıyallahu anh*'dan rivayet etmiştir. (Bk. Müsned, Hadis no: 5115, VII, 122) Şeyh Ahmed Muhammed Şakir senedinin sahih olduğunu belirtmiştir. (Bk. aynı yerdeki dipnot)

"Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ashabına namaz kıldırmakta iken aniden ayakkabılarını çıkardı ve onları sol tarafına bıraktı. Arkasındakiler bu işi görünce, onlar da ayakkabılarını çıkardılar.

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* namazını bitirince: "*Ayakkabılarınızı çıkarmaya sizi iten sebep nedir?*" diye sordu.

Onlar: Biz senin ayakkabılarını çıkardığını gördük. Bunun üzerine biz de ayakkabılarımızı çıkardık, dediler.

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* dedi ki: "*Şüphesiz Cebrail bana geldi ve ayakkabımda bir pislik olduğunu bana bildirdi.*"

Daha sonra şunları söyledi:

"*Sizden herhangi bir kimse mescide geldiğinde ayakkabılarına baksın. Eğer ayakkabılarında bir pislik ya da rahatsız edici bir durum varsa onu silsin ve onlarla namaz kılıversin.*"^{79[79]}

Allahu ekber! Rasûl-i Ekrem'e uymakta ellerini çabuk tutmaya ne kadar dikkat ediyorlardı! Allah onlardan razı olsun. Mükâfatıyla onları hoşnut etsin, bizi de onların yürüdükleri yolda yürütsün.

8- Rasûl-i Ekrem'in Tehdidini Duyunca Bir Kadının Bileziklerini Çıkarıvermesi

Rasûl-i Ekrem'e uymak sadece erkeklerin yaptığı bir iş değildir aksine Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'i seven samimi mü'min hanımlar da böyleydi. Bunu ortaya koyan delillerden birisi de İmam Ebû Dâvûd'un Abdullah b. Amr *Radıyallahu anh'dan* şöyle dediğine dair naklettiği rivayettir:

"Bir hanım Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in yanına geldi. Beraberinde bir kız çocuğu vardı. Bu kız çocuğunun elinde kalınca iki altın bilezik vardı. Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem*:

"*Bunların zekâtını veriyor musun?*" diye sordu. Kadın: Hayır dedi. Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* şöyle buyurdu:

"*Kıyamet gününde bunların yerine Allah'ın sana ateşten iki bilezik takması hoşuna gider mi?*" (Abdullah b. Amr) dedi ki: Kadın o bilezikleri çıkardı ve Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in önüne bırakarak: Bunlar Allah ve Rasûlü içindir. dedi."^{80[80]}

Allahu ekber! Rasûl-i Ekrem'i seven o mü'min kadın O'nun emrine uyararak bileziklerin zekâtını vermekle yetinmedi. Aksine onlardan vazgeçti ve onları Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e yüce Allah için bir sadaka olarak takdim etti. Allah ondan razı olsun ve onu hoşnud etsin.

9- Nebi Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Yol Kenarlarında Yürüme Emrini Uygulamak Üzere Hanımların Duvarlara Sürtünerek Yürümleri

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem*'in emrini yerine getirmek için mü'min bir hanımın bu derece elini çabuk tutmasının az görülen bir durum ya da istisnai bir olay olduğunu kimse zannetmesin. Hayır, Ka'be'nin Rabbine yemin olsun ki, o hanımların sîretlerini tetkik eden bir kimse mü'min hanımlara egemen olan halin bu olduğunu bilir.

Şimdi onlar hakkında İmam Ebû Dâvûd'un, Ebu Esid el-Ensari *Radıyallahu anh'dan* yaptığı şu rivayete kulak verelim. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* mescidden çıkarken yolda

^{79[79]} Sahihu Sünen-i Ebi Davud, Hadis no: 605, I, 128

^{80[80]} Sahihu Sünen-i Ebî Dâvûd, Hadis no: 1382, I, 691; Şeyh elAlbânî hadisin hasen olduğunu belirtmektedir. (Bk. Aynı yer)

erkeklerin kadınlarla karışıklarını görünce şöyle buyurdu: "*Geri çekiliniz! Sizin yolun ortasında yürümek hakkınız yoktur. Siz yolun kenarlarında yürümeye bakınız.*"

Bu sebeple herhangi bir kadın yürüdü mü duvara yapıştı. O kadar ki duvara yapıştığından elbisesi de duvara takılırdı.^{81[81]}

Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* sevmenin dördüncü alâmetine geçmeden önce kendimizi hesaba çekmek üzere kısaca bir duralım: Erkeğimizle, kadınımla ashab-ı kiram ve hanım sahabiler gibi miyiz?

Bizden pek çok kimse sabahleyin ilk iş olarak Rasûl-i Ekrem'in sünnetini traş etmiyor muyuz? İslâma müntesip pek çok hanım, toplantılara ve çarşı-pazara çıkmakla ona muhalefet etmiyorlar mı? Erkeğimizle kadınımla bazılarımız yabancı bir topluluğa gidecek olursa, müslüman mı, yahudi mi, hristiyan mı bilinebiliyor mu?

Dördüncü Alâmet

Allah Rasûlünün Sünnetini Desteklemek Ve Şeriatini Korumak

Bilindiği gibi seven zamanını, gücünü, sahip olduğu herşeyi ve hatta canını sevdiği kimsenin canını, malını feda ettiği şey için feda eder. Allah Rasûlü Muhammed Mustafa (salât ve selâm ona) yüce Allah'ın kendisine bağışladığı bütün gücünü, imkânlarını, malını, canını insanları karanlıklardan aydınlığa, kullara kulluktan, kulların Rabbine ibadete çıkarmak için feda etti. Allah yolunda Allah'ın adı en yüce, kafirlerin sözü ise en aşağılarda olsun diye hakkıyla cihad etti. Yeryüzünde fitne yani şirk kalmasın ve din bütünüyle Allah'ın olsun diye savaştı.

Onu sevenler bütün bu hususlarda onun gösterdiği hidayet yolundan gider, onun yaşayışına uymaya çalışırlar. Yüce Allah'a hamdolsun ki eskiden olduğu gibi hala ellerinde bulunan her türlü gücü, imkânı o yüce Rasûlün uğrunda zamanını, malını, canını feda ettiği amaç için feda edegeldiler ve bu uğurda mallarını, canlarını ortaya koydular. Aşağıda bunu ortaya koyan o hayırlı kimselerin bazı konumlarını sözkonusu edeceğiz.

1. Enes b. en-Nadr Radıyallahu Anh'ın Allah Yolunda Canları Feda Etmeye Çağırması Ve Bizzat Kendisinin Canını Feda Etmesi

Daha önce de sözkonusu edildiği gibi Uhud gazvesinde müslüman saflarda bir bozulma yaşanmış ve Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in öldürüldüğü şayiası yayılmıştı. Bazı sahabiler bu facia haberinden etkilenerek çaresiz bir şekilde oturmuşlardı. Enes b. en-Nadr *Radıyallahu anh* bunların yanına gelerek onlara: Ne diye oturuyorsunuz, diye seslendi. Onlar: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* öldürüldü, dediler. Bunun üzerine Enes b. en-Nadr şöyle dedi:

"Ondan sonra hayatı neleyeceksiniz? Kalkın Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ne uğrunda öldüyse siz de onun uğrunda ölünüz."^{82[82]}

Dini savunmak, yüce Allah'ın adını yüceltmek için bizzat kendisi ne yaptı? İmam Buhârî, Enes *Radıyallahu anh'* dan bize şöyle dediğini anlatmaktadır:

^{81[81]} Sahihu Sünen-i Ebi Davud, Hadis no: 4392, III, 989.

^{82[82]} Bk. İbn Hişam, Sîre, III, 30; Ayrıca bk. İbn Hibban, es-Sîretu'n-Nebeviyye, s. 225; İbn Hazm, Cevamiu's-Sîre, s. 162

"Uhud gününde müslümanlar geri çekildi. Enes b. en-Nadr *Radyallahu anh* dedi ki: "Allah'ım, ben bunların -arkadaşlarını kastediyor- yaptıklarından ötürü sana mazeret beyan ediyorum. Şunların da -müşrikleri kastediyor- yaptıklarından uzak olduğumu bildiriyorum." Daha sonra ileri atıldı. Sa'd b. Muaz *Radyallahu anh* önüne çıktı. Enes: Ey Sad b. Muaz, Nadr'ın Rabbine yemin ederim ki, işte cennet. Gerçekten ben onun kokusunu Uhud'un berisinden alıyorum.

Sa'd *Radyallahu anh* dedi ki: Ey Allah'ın Rasûlü, ben onun yaptığını yapamadım.

Enes *Radyallahu anh* dedi ki: Vücudunda kılıç darbesi, mızrak dürtmesi yahut isabet eden oklardan seksen küsur yara tespit etti, Onun öldürülmüş olduğunu, müşrikler tarafından azalarının kesildiğini gördü, Onu ancak kızkardeşi parmak uçlarını görünce tanıyabildi.

Enes *Radyallahu anh* dedi ki: "*Mü'minler arasında Allah'a verdikleri sözde içtenlikle sebat gösteren nice yiğitler vardır.*" (el-Ahzab, 33/23) -sonuna kadar- âyetinin onun ve benzerleri hakkında indiğini kabul ediyorduk.^{83[83]} -Allah ondan razı olsun ve mükafatıyla onu hoşnud etsin-

2. Haram b. Milhân Radyallahu Anh'ın Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Davetini Tebliğ Etmesi Sebebiyle Öldürülmekten Mutluluk Duyması

Sevgisinde sadık bir diğeri, Rasûl-i Ekrem'in risaletini tebliğ edince öldürülüyor. Fakat o âhret yurduna intikal etmeden önce bu büyük mutluluğa kavuşmanın sevinç ve neşesi ile içinde, duyduklarını açıklayabilme fırsatını buluyor. Bu sadık sevenin haykırışı nedir? Şimdi onun başından geçen olayı İmam Buhârî'nin, Enes *Radyallahu anh*'dan rivayet ettiği şekliyle okuyalım:

"Peygamber *Sallallahu aleyhi vesellem* -Um Suleym'in bir kardeşi olan- dayısını yetmiş suvari ile birlikte gönderdi. Um Suleym'in kardeşi Haram -ki o total bir adamdı^{84[84]}- ve filanoğullarından bir adam gitti.

Haram dedi ki: Siz yakında durunuz, ben de onların yanına gideyim. Eğer onlar bana eman verirlerse (siz... olursunuz)^{85[85]} eğer beni öldürürlerse arkadaşınızın yanına gidirsiniz.

Haram: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in risaletini (mesajımı) tebliğ etmek üzere bana eman verir misiniz? dedi.

Onlarla konuşmaya koyuldu.^{86[86]} Onlar bir adama işaret edince o da arkasından dolanıp, ona mızrağını sapladı.

-Hadisin ravilerinden birisi olan- Hemmab dedi ki: Zannedirim mızrağı ona iyice sapladı, dedi.

(Haram): Allahuekber! Ka'be'nin Rabbine yemin olsun ki boşardım, dedi.^{87[87]}

İşte sevdiği Rasûl-i Ekrem'in risaletini tebliğ ederken canını feda etmeyi başarı kabul eden, sevgisinde sadık birisi.

Ka'be'nin Rabbine yemin ederim ki gerçek başarı odur. Allah'ım, böyle bir başarıdan bizi mahrum eyleme! Âmin ya Rabbe'l-Alemin.

^{83[83]} Buhârî, Hadis no: 2805, VI, 21

^{84[84]} "Ki o total bir adamdı" ibaresi ile ilgili olarak İbn Hacer şunları söylemektedir: Görüldüğü kadarıyla hadisteki "ki o" ifadesi müstensih tarafından sehven öne alınmıştır. Doğrusu ise sonraya alınmasıdır. İfadenin doğru şekli de şöyledir: Haram kendisi ve total bir adam gittiler..." (Fethu'l-Bârî, VII, 387)

^{85[85]} "Eğer bana eman verirlerse" ifadesi bir başka rivayette: "Eğer bana eman verirlerse siz de benim yakınımdaya olursunuz" şeklindedir. (Bk. Aynı yer)

^{86[86]} "Onlarla konuşmaya koyuldu" ifadesi Taberî'nin rivayetinde şu şekildedir: "Haram çıktı: Ey Bi'ri'l-Meûne ahalisi, dedi. Ben Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in size elçisiyim. Bu sebeple Allah'a ve Rasûlüne iman ediniz." Evin içinden bir adam bir mızrakla çıktı ve o mızrağı böğrüne sapladı, öbür böğründen çıktı. (Bk. Aynı yer)

^{87[87]} Buhârî, Hadis no: 4091, VII, 385-386

3- Rasûlullah Sallallahu Aleyhi Vesellem'in Vefatına Ve Zor Şartlara Rağmen Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Üsâme Ordusunu Göndermesi

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* Rahmet-i Rahmana kavuşunca, ashabı en ağır sınavlarla karşı karşıya kaldılar. Çünkü araplar irtidad etti. Sığınaklarında -Medine-i Münevvere'de- müslümanlara hücum etmek istediler. Ashab-ı Kiram da Ammar b. Yasir *Radiyallahu anh*'ın anlattığı şekilde çobansız bir deve sürüsüne döndüler. Medine-i Münevvere -yine onun ifadesiyle- içindekilere bir yüzükten bile daha dar gelmeye başladı.^{88[88]}

Bu derece zor haller ve ağır şartlara rağmen daha önce Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in Allah'ın düşmanlarıyla Medine'den uzak diyarlarda savaşmak üzere hazırlamış olduğu Üsâme ordusunu gönderme emri verildi. Çünkü bu ordu Allah Rasûlünün hastalığının ağırlaşması, sonra da Dar-ı Beka'ya Rabbinin rahmetine intikal etmesi dolayısıyla bekletiliyordu.

Allah Rasûlünü en çok seven Ebu Bekir es-Sıddîk'in Rasûl-i Ekrem'in bu emri karşısındaki tutumu ne idi? İmam Taberî'nin, Asım b. Adiy'den yaptığı şu rivayete kulak verelim:

Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in vefatından iki gün sonra Ebu Bekir'in münâdîsi seslendi:

"Üsâme (askerleriyle) gönderilsin! Sakın Üsâme askerlerinden herhangi bir kimse Medine'de kalmasin. Mutlaka el-Curf^{89[89]} denilen yerdeki karargahına gitsin."^{90[90]}

Üsâme, durumlardaki değişiklikleri gözönünde bulundurarak Medine'de ordu ile birlikte kalmak için Ebu Bekir es-Sıddîk'tan izin isteyince ona şu satırları yazdı:

"Benim için ilk iş olarak Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in emrini yerine getirmekten daha uygun bir şey yoktur. Vahşi kuşların gelip beni kapmaları bu işten (senin isteğini yerine getirmekten) daha çok hoşuma gider."^{91[91]}

Arapların Rasûl-i Ekrem'in vefatını duymaları dolayısıyla Medine'ye hücum etmeleri korkusuna işaret edilince Ebu Bekir es-Sıddîk *Radiyallahu anh* buna şu sözleriyle cevap verdi:

"Ben Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in gönderdiği bir orduyu alıkoysam pek büyük bir cüretkârlık göstermiş olurum. Nefsim elinde olana yemin ederim ki arapların üzerime gelmeleri Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in gönderdiği bir orduyu alıkoymaktan daha çok beni memnun eder."^{92[92]}

Taberî'de yer alan bir rivayete göre şunları söylemiştir: "Ebu Bekir'in canı elinde olana yemin olsun ki, eğer yırtıcı hayvanların beni parçalayacaklarını bilsem yine de Üsâme birliğini Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in emrettiği şekilde gönderirim. Çevremde benden başka kimse kalmayacak olsa dahi yine onu gönderirim."^{93[93]}

Kendisinden başka hiçbir ilâh olmayan Allah'a yemin ederim ki, gerçekten o Peygamberi sevenlerin en büyüğüdür. Rasûl-i Ekrem'e en büyük sevgiyi o beslemiştir. Sonra onun yürüyerek, Üsâme de binekli olduğu halde orduyu uğurladığını görüyoruz. Abdurrahman b. Avf *Radiyallahu anh* da Üsâme'nin bineğini tutmuş çekiyordu. Bu sırada Üsâme ona: Ey Rasûlullah'ın halifesi, Allah'a yemin ederim ya sen binersin yahut ben inerim."

^{88[88]} İbn Hibban, es-Sîretu'n-Nebeviyye, s. 428

^{89[89]} el-Cuuf Medine'den Şam'a doğru üç mil uzaklıkta bir yerdir. (Mu'cemu'l-Buldan, no: 3053, II, 149)

^{90[90]} Taberî, Tarih, III, 223

^{91[91]} Tarihu Halifetibn-i Hayyât, s. 100

^{92[92]} Zehebî, Tarihu'l-İslam, -Raşid halifeler dönemi-, s. 20-21

^{93[93]} Bk. Taberî, Tarih, III, 225

Ebu Bekir şu cevabı verdi: "Allah'a yemin ederim sen inmeyeceksin ve yine Allah'a yemin ederim ben de binmeyeceğim. Allah yolunda bir an ayaklarımın tozlanmasının bana ne zararı var ki!"^{94[94]}

Üsâme'ye de şu tavsiyelerde bulundu:

"Allah'ın Peygamberinin sana verdiği emirleri yerine getir. Önce Kudâalıların yurdundan başla, sonra Âbil'e git. Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in verdiği hiçbir emri sakın eksik uygulama!"^{95[95]}

Bir başka rivayette şöyle demiştir:

"Emrolunduğun cihete doğru orduyla beraber yola koyul ey Üsâme! Sonra da Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'in sana emrettiği yere gazanı yap."^{96[96]}

Allah'a yemin ederim, Rasûl-i Ekrem'e duyulan gerçek samimi sevgi: İşte budur! Allah'ın dinini savunmak, hak kelimesini de Rasûl-i Ekrem'in emrettiği şekilde yükseltmek için Allah yolunda cihada çıkmak. Rabbimin salât ve selâmı ona olsun.

4- Zor Şartlara Rağmen Ebu Bekir Es-Sıddîk'in Zekât Vermeyenlerle Ve Mürtedlerle Savaşması

Zekât vermeyenlerle savaşma konusu gündeme gelince, samimiyetle Peygamberi seven bu yüce şahsiyetin şu ünlü sözleriyle kararını ve azmini açıkladığını görüyoruz: "Allah'a yemin ederim, eğer Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem*'e verdikleri bir deve yularını^{97[97]} bana vermeyecek olurlarsa, bunun için onlarla savaşırım."^{98[98]}

Daha sonra Ebu Bekir es-Sıddik mürted bazı kabilelerin Medine-i Münevvere'ye hücum etmek istediklerini anlayınca kılıcını çekerek bizzat üzerlerine çıktı. Mü'minlerin annesi Âişe-i Sıddîka *Radıyallahu anha* diyor ki: "Babam kılıcını çekerek ve devesine binerek Zu'l-Kassa^{99[99]}'ya çıktı."^{100[100]}

Ondan Medine'de kalması ve kendisinin yerine başkasını göndermesi istenince şu sözüyle cevap verdi:

"Hayır, Allah'a yemin ederim bunu yapmam. Andolsun bizzat ben size yardım edeceğim."^{101[101]}

Habib-i Ekrem'in getirdiği dinin kendisine seslenmekte olduğunu gören o samimi seven nasıl oturabilirdi? Yüce Allah'ın Rasûlü Mustafa'ya indirdiği şeriat-i garrânın kendisinin savaşa çıkmasını ve yardımcı olmasını istediğini duyar da nasıl dışarı çıkmaz?

Biz nerede, bu tavır nerede? Hak dinin şu gün yeryüzünün doğusunda da, batısında da imdadına yetişmemizi istediğini görmüyor muyuz? İslam şeriatının uzak, yakın dünyanın dört bir yanından bize feryad ederek seslendiğini duymuyor muyuz?

Bu feryadlara cevap veren var mı?

Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem* sevmek iddiasında olmakla birlikte, yüce Allah'ın kendilerinden: "*Onların kalpleri vardır, fakat bunlarla anlamazlar, gözleri vardır fakat bunlarla görmezler, kulakları vardır fakat bunlarla işitmezler.*" (el-Araf, 7/179) diye sözünü ettiği kimselerden olmuş olanlar korkmazlar mı?

^{94[94]} Taberî, Tarih, III, 226

^{95[95]} Taberî, Tarih, III, 227

^{96[96]} Zehebî, Tarihu'l-İslâm, s. 20-21

^{97[97]} Deve yuları: Zekat olarak alınan devenin bağlandığı iptir. Çünkü zekat sahibi deveyi teslim etmekle yükümlüdür. Bunun kabzedilmesi ise ancak yular ile mümkün olur. (Bk. en-Nihaye fi Garibi'l-Hadis, III, 280)

^{98[98]} Muslim, Hadis no: 32, I, 52.

^{99[99]} Zu'l-Kassa: Nasır dedi ki: Zu'l-Kassa, Medine'ye yirmidört mil uzaklıkta bir yer olup, Rebeze'ye giden yoldur. (Mu'cemu'l-Buldân, no: 9720, IV, 416)

^{100[100]} el-Bidaye ve'n-Nihaye, VI, 355

^{101[101]} Taberî, Tarih, III, 247; Ayrıca bk. İbnu'l-Esir, el-Kâmil fi't-Tarih, II, 233; el-Bidaye ve'n-Nihaye, VI, 355

5- El-Berâ b. Mâlik'in Düşmanın İçinde Bulunduğu Bahçe Duvarından Kapıyı İçerden Açmak Maksadıyla Atılmasını İstemesi

Yemâme savaşında yalancı Müseylime'nin adamları bir bahçenin içine çekilmişler ve bahçe duvarının kapısını üzerlerine kapatmışlardı. Gerçek sevenlerden birisi kapıyı müslümanlara açmak için kendisini bahçe duvarının üzerinden atmalarını istedi. İmam Taberî bize onun kıssasını şöylece anlatmaktadır:

"Daha sonra müslümanlar onların üzerine yürüdüler. Nihayet onları bahçeye girmek zorunda bıraktılar. Bu "ölüm bahçesi" diye bilinir. İçinde Allah'ın düşmanı yalancı Müseylime de vardı. el-Berâ (b. Malik) *Radyallahu anh*: "Ey müslümanlar beni bahçeye onların üzerine atınız" dedi.

Bir başka rivayette: "Ey müslümanlar, beni onların üzerine bahçeye fırlatınız, dedi."^{102[102]}

İnsanlar: Ey Berâ, bu işi yapma, dediler. Kendisi: Allah'a yemin ederim mutlaka beni bahçenin içine, onların üzerine atacaksınız. Bunun üzerine onu kaldırdılar. Duvarın üzerinden onlara bakıyordu. Üzerlerine atıldı ve bahçe kapısına doğru onlarla çarpıştı. Nihayet kapıyı müslümanlara açtı. Müslümanlar da bahçenin içerisine, üzerlerine girdiler. Allah düşmanı Müseylime öldürülünceye kadar onlarla çarpıştı.^{103[103]}

Allahuekber! el-Berâ *Radyallahu anh* Allah yolunda canını nasıl da ucuz bir şeymiş gibi feda etti! Halbuki onun canı gerçekten pahalıdır. Ka'be'nin Rabbine yemin ederim ki o, bizim gibilerin binlercesinin canından değerli idi.

6- Yermûk Savaşında Dört yüz Müslümanın Ölmek Üzere Bey'atleşmeleri

Yermûk savaşında samimi sevgi besleyenlerden dört yüz kişinin dini savunmak, yüce Allah'ın adını yüceltmek ve şirki yeryüzünden kaldırmak için ölünceye kadar savaşmak üzere bey'atleştiklerini görüyoruz. Hafız İbn Kesir, Ebu Osman el-Gassânî'den, onun, babasından şöyle dediğini rivayet etmektedir: Ebu Cehil'in oğlu İkrime *Radyallahu anh* dedi ki: Rasûlullah *Sallallahu aleyhi vesellem* ile birlikte pek çok yerde savaşmışken bugün sizden mi kaçacağım?

Daha sonra: Kim ölünceye kadar savaşmak üzere bey'at eder diye seslendi. Amcası el-Haris b. Hişam ve Dırar b. el-Ezver müslümanların ileri gelenlerinden ve atlılarından oluşan dört yüz kişi ile birlikte ona bey'at etti. Halid'in çadırı önünde sebatla savaştilar. Nihayet hepsi de ağır yaralar aldı, onlardan aralarında Dırar b. el-Ezver'in de bulunduğu pek çok kişi öldürüldü. Allah hepsinden razı olsun.^{104[104]}

7- ez-Zübeyr'in, İslam Ordusuna İçerden Kapısını Fethetmek Üzere Büyük Kalenin Burcuna Çıkması

Mısır'da canını Allah'a bağışlayan, arkadaşlarıyla birlikte, el-Berâ b. Malik'in Yemame'de yaptığının aynısını yapan gerçekten samimi bir şekilde seven bir kişiyi daha görüyoruz. Bu fedakârlıklarda, birbirlerine benzemelerinde garip kaçacak bir taraf yoktur. Çünkü onların hepsi de aynı okuldan mezun olmuşlardır. Aynı kişiyi seven kimselerdir. Bu okul Muhammedî okuldur. Bu sevdikleri kişi Rasûl-i Ekrem Muhammed Mustafa *Sallallahu aleyhi vesellem*'dir. İmam İbn Abdî'l-Hakem bize onun ve diğer hayırlı arkadaşlarının olayını şöylece anlatmaktadır: Amr b. el-Âs'ın kaleyi fethetmesi gecikince ez-Zübeyr *Radyallahu anh* şöyle

^{102[102]} Bk. İbn Hibban, es-Sîretu'n-Nebeviyye ve Ahbâru'l-Hulefâ, s. 438.

^{103[103]} Taberî, Tarih, III, 290; Ayrıca bk. el-Kâmil, II, 246

^{104[104]} el-Bidaye ve'n-Nihaye, VII, 11-12; Ayrıca bk. Taberî, Tarih, III, 401; el-Kâmil fi't-Tarih, II, 283

dedi: "Ben canımı Allah'a adıyorum. Bu yolla da Allah'ın müslümanlara fethi nasip edeceğini ümit ederim."

Sûk el-Hâmam tarafından kalenin üzerine bir merdiven dayadı, sonra oraya çıktı. Onlara, tekbirini duydukları vakit hep birlikte kendisine karşılık vermelerini söyledi.

Kaledekiler, ez-Zübeyr'i kılıcı elinde, kalenin üzerinde tekbir getirdiğini duyuncaya kadar fark etmediler. Herkes merdivene koştu. Öyle ki Amr kırılır korkusuyla onları önledi.

ez-Zübeyr ve onun arkasından gelenler içeri hücum edince o da, beraberindekiler de tekbir getirdi. Müslümanlar da dışarıdan tekbir getirdiler. Kalenin içindekiler ise, bütün arapların kalenin içinde olduklarından şüphe etmediler. Bundan dolayı kaçışıp durdular.

ez-Zübeyr ve arkadaşları kalenin kapısına giderek kapıyı açtılar. Böylece müslümanlar kaleyi ele geçirmiş oldular.^{105[105]}

Allah onlardan razı olsun, onları mükâfatıyla hoşnud etsin. Bu dine fedakarlıkları, bu dini sevmeleri ne kadar da samimi idi!

8- en-Numan b. Mukarrin Radyallahu Anh'ın, Allah'a Müslümanlara Zafer Vermekle, Birlikte Kendisine Şehadeti Nasip Etmesi İçin Yalvarması

Nihavend savaşında bir başka samimi seven kimseyi görüyoruz. Yüce Allah'a müslümanlara zafer ile birlikte kendisine de şehadeti lûtfetmesi için dua ediyor. Hafız Zehebî şunları anlatmaktadır:

Nihavend savaşında her iki ordu karşılaşıncı Numan b. Mukarrin *Radyallahu anh*: "Şayet ölürsem kimse dönüp bana bakmasın. Ben bir dua yapacağım, siz de âmin diyeceksiniz dedi." Sonra şöyle dua etti: "*Allah'ım, müslümanlara zafer vermekle birlikte bana da şehadeti nasip et.*"

Herkes "âmin" dedi. İlk şehid Numan oldu.^{106[106]} Allah ondan razı olsun ve ona verdiği mükafatla onu hoşnud etsin.

Bir başka rivayete göre dedi ki: "*Allah'ım, dinini aziz kıl! Kullarına yardım et, Numan'ı da senin dinini aziz kılmak ve kullarına yardım etmek üzere bugünün ilk şehidi kıl!*"^{107[107]}

Ne kadar üstün, ne kadar muhteşem bir dua! Böyle bir şeyle ancak sabredenler karşı karşıya gelir ve ancak pek büyük pay sahibi olanlar bununla karşılaşır.

9- Müslümanların Allah Yolunda Canlarını Feda Etme İhtiyakları

Bu alâmete dair açıklamalarımı Ubâde b. es-Sâmit *Radyallahu anh*'ın Rasûl-i Ekrem'e samimiyetle sevgi duyan müslümanların, şirk kalmayınca ve din yalnızca Allah'ın oluncaya kadar Allah yolunda canlarını feda etmek isteklerini açıklarken söylediği sözlerle bitirmek istiyorum. Ubâde *Radyallahu anh* dedi ki:

"Aramızdan, sabah akşam kendisine şehadeti nasip etmesi ve ülkesine, toprağına, ailesine ve çoluk çocuğuna geri çevirmemesi için Allah'a dua etmeyen hiçbir kimse yoktur. Bizden hiçbir kimse geride bıraktıklarını düşünmez. Çünkü bizim her birimiz hanımını, çocuklarını Rabbine emanet bırakmıştır. Bizim bütün düşüncemiz gelecekte karşımıza çıkacak şeylerdir."^{108[108]}

Biz böyle miyiz?

Allah'ım hepimizi böyle kıl. Amin ya Rabbe'l-Alemin.

^{105[105]} Futuhu Mısır ve Ahbâruhâ, s. 52

^{106[106]} Tarihu'l-İslam, s. 225.

^{107[107]} Bk. el-Kâmil fi't-Tarih, III, 5

^{108[108]} Futuhu Mısır ve Ahbâruhâ, s. 54

Sonuç

Ben zayıf kuluna bu çalışmayı bitirme nimetini ihsan eden Allah'a hamdolsun. Ondan bu çalışmayı kabul buyurmasını niyaz ederim. Bu çalışmada birkaç nokta açıkça öne çıkmaktadır. Bunların bir bölümü şunlardır:

1. Rasûl-i Ekrem'i canımızdan, çocuklarımızdan, babamızdan, eşimizden, malımızdan ve bütün insanlardan daha çok sevme gerekir.

2. Şüphesiz onu sevmek, dünyada imanın tadını almanın, âhirette de ona arkadaş olmanın sebeplerindendir.

3. Onu sevmenin birtakım alâmetleri vardır. Onların birkaçı şunlardır:

a- Onu görmeyi, onunla arkadaşlık etmeyi çokça arzulamak. Bunlardan mahrum kalmayı, bu dünyada başka her bir şeyi kaybetmekten daha büyük bir musibet görmek.

b- Onun uğrunda canı ve malı feda etmeye tam anlamıyla hazır olmak.

c- Onun emirlerine uymak, yasaklarından kaçınmak.

d- Sünnetini desteklemek, şeriatini korumak.

4. Ashab-ı Kiram *Radyallahu anhum* Rasûl-i Ekrem'e duydukları sevgide gerçekten samimi idiler. Onun yüzüne bakmak, onunla birlikte olmak, onlar için dünyadaki her şeyden daha çok sevilen bir şeydi. Onlar Rasûl-i Ekrem uğrunda canlarını ve mallarını feda etmeyi bir saadet görüyorlardı. Aynı şekilde onun emirlerini yerine getirmek, yasaklarından uzak kalmak için ellerini çabuk tutuyorlardı. Onlar değerli olan canlarını onun sünnetine destek vermek ve yüce Allah'ın üzerine indirdiği şeriatini korumak için ucuz bir değer gibi feda ettiler.

Kendime ve müslüman kardeşlerime Nebi *Sallallahu aleyhi vesellem* sevmeleri konusunda ashab-ı kiram'ın yolundan gitmelerini tavsiye ediyorum. Çünkü sadece iddiada bulunmak, ne ileri götürür, ne geri bırakır, sahibine de hiçbir fayda vermez, hatta zarar verir.

Allah'ın salât ve selâmı, bereketleri Peygamberimizin üzerine, aile halkına, ashabına ve ona uyanlara olsun. Duamızın sonunda söyleyeceğimiz söz: Âlemlerin Rabbi Allah'a hamdolsun, demektir.

Kaynaklar

1. Ebu Bekir Cabir el-Cezâirî, *Eyseru't-Tefâsîr*, Baskı yeri yok 1407
2. İbn Kesir, *el-Bidâye ve'n-Nihâye*, Beyrut, 1394
3. Ahmed Abdurrahman el-Bennâ, *Bulûğu'l-Emânî min Esrari'l-Fethi'r-Rabbânî*, Kahire tarihsiz
4. Hafız Zehebî, *Tarihu'l-İslâm*, Tahkik: Dr. Ömer Abdu's-Selâm Tedmurî, Beyrut, 1407
5. *Tarihu Halifet ibn-i Hayyât*, Tahkik: Dr. Ekrem Ziya el-Umerî, Riyad, 1405
6. İbn Cerir et-Taberî, *Tarihu'l-Ümem ve'l-Mulûk*, Tahkik: Prof. Ebu'l-Fadl İbrahim, Beyrut tarihsiz.
7. Ebu Abdullah el-Kurtubî, *el-Câmi' li Ahkâmi'l-Kur'ân*, Beyrut 1965
8. Ebu'l-Kasım Carullah ez-Zemahşerî, *el-Keşşâf*, Beyrut tarihsiz
9. İbn Hazm, *Cevâmiu's-Sîre*, Tahkik: Dr. İhsan Abbas, Dr. Nasiru'd-Din el-Esed, Pakistan, 1401
10. İbn Kayyim el-Cevziyye, *Zâdu'l-Meâd fî Hedyi Hayri'l-İbâd*, Beyrut-Kuveyt, 1407
11. Hafız Zehebî, *Sîyeru A'lâmi'n-Nubelâ*, Beyrut, 1402
12. İmam İbn Hibban el-Bustî, *es-Sîretu'n-Nebeviyye ve Ahbâru'l-Hulefa*, Beyrut, 1407
13. İbn Hişam, *es-Sîretu'n-Nebeviyye*, Takdim ve notlar: Taha Abdu'r-Rauf Sad, Mektebetu'l-Külliyât el-Ezheriyye, Tarihsiz.
14. Dr. Ekrem Ziya el-Umerî, *es-Sîretu'n-Nebeviyye es-Sahihâ*, Medine, 1412
15. Nevevî, *Şerhu Muslim*, Beyrut, 1401
16. İmam el-Cevherî, *es-Sihah Tâcu'l-Luğa ve Sihâhu'l-Arabiyye*, Tahkik: eş-Şeyh Ahmed Abdu'l-Ğafur Attar, Beyrut 1399
17. İmam Buhârî, *Sahihu'l-Buhârî -Fethu'l-Bari ile birlikte-* Riyad, Riâsetu İdâratî'l-Buhûs el-İlmiyye..., tarihsiz
18. Muhammed Nasıru'd-Din el-Albânî, *Sahihu Sünen-i Ebi Davud*, Riyad, 1409
19. Muhammed Nasıru'd-Din el-Albânî, *Sahihu Sünen-i İbn Mace*, Riyad 1986
20. Muhammed Nasıru'd-Din el-Albânî, *Sahihu Süneni'n-Nesai*, Riyad 1409
21. İmam Muslim b. el-Haccac el-Kuşeyrî, *Sahihu Muslim*, Tahkik: Muhammed Fuad Abdu'l-Baki, Riyad, Riâsetu İdaratî'l-Buhus..., 1400
22. İbn Sa'd, *et-Tabakatu'l-Kübrâ*, Beyrut, 1388
23. Bedru'd-Din el-Aynî, *Umdetu'l-Kârî Şerhu Sahih'il-Buhârî*, Beyrut, Tarihsiz
24. İbnu'l-Cevzî, *Garibu'l-Hadîs*, Tahkik: Dr. Abdu'l-Muti Emin Kalâcî, Beyrut 1405
25. Hafız İbn Hacer, *Fethu'l-Bârî*, Riyad, Riâsetu İdâratî'l-Buhûs..., Tarihsiz
26. Ahmed Abdurrahman el-Bennâ, *el-Fethu'r-Rabbani li Tertibi Müsnedi'l-İmam Ahmed b. Hanbel*, Kahire Tarihsiz
27. Ebu'l-Kasım Abdurrahman b. Abdillâh b. Abdi'l-Hakem, *Futuhu Mısır ve Ahbaruhâ*, Takdim ve tahkik: Prof. Muhammed Subeyh, Kahire Tarihsiz
28. İbnu'l-Esîr, *el-Kâmil fi't-Tarih*, Beyrut Tarihsiz
29. İbn Manzûr el-İfrikî, *Lisanu'l-Arab el-Muhit*, Hazırlayan ve tertipleyen: Yusuf Hayyat, Beyrut Tarihsiz
30. Nuru'd-Din el-Heysemî, *Mecmau'z-Zevâid ve Membau'l-Fevâid*, Beyrut, 1402
31. Muhammed Nesib er-Rıfâi'nin ihtisar ve taliki ile *Muhtasaru Tefsir-i İbn Kesir*, Riyad, 1408
32. Ebu Abdillâh el-Hâkim, *el-Müstedrek ale's-Sahihayn*, Beyrut Tarihsiz
33. Ahmed b. Hanbel, *el-Müsned*, Tahkik: Şeyh Ahmed b. Muhammed Şakir, Mısır Tarihsiz
34. Ebu Ya'lâ el-Mavsılî, *Müsned*, Tahkik ve tahrir: Prof. Huseyn Selim Esed, Dımaşk 1404
35. Yakut el-Hamevî, *Mucemu'l-Buldan*, Tahkik: Prof. Ferid Abdulaziz el-Cundi, Beyrut 1410

- 36.** Ahmed Abdurrahman el-Bennâ, *Minhatu'l-Ma'bud fi Tertib-i Müsnedi't-Tayalisi Ebi Davud*, Beyrut 1400
- 37.** İmam Malik, *Muvatta*, Tahkik: Muhammed Fuad Abdulbaki, Mısır 1370
- 38.** İbnu'l-Esir, *en-Nihâye fi Garibi'l-Hadisi ve'l-Eser*, Tahkik: Prof. Tahir Ahmed el-Zavi, Prof. Mahmud Muhammed et-Tanaci, el-Mektebetu'l-İslamiyye, Tarihsiz